XII. évfolyam, 33. szám
1956. augusztus 16.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

A mi munkaverseny-naptárunk

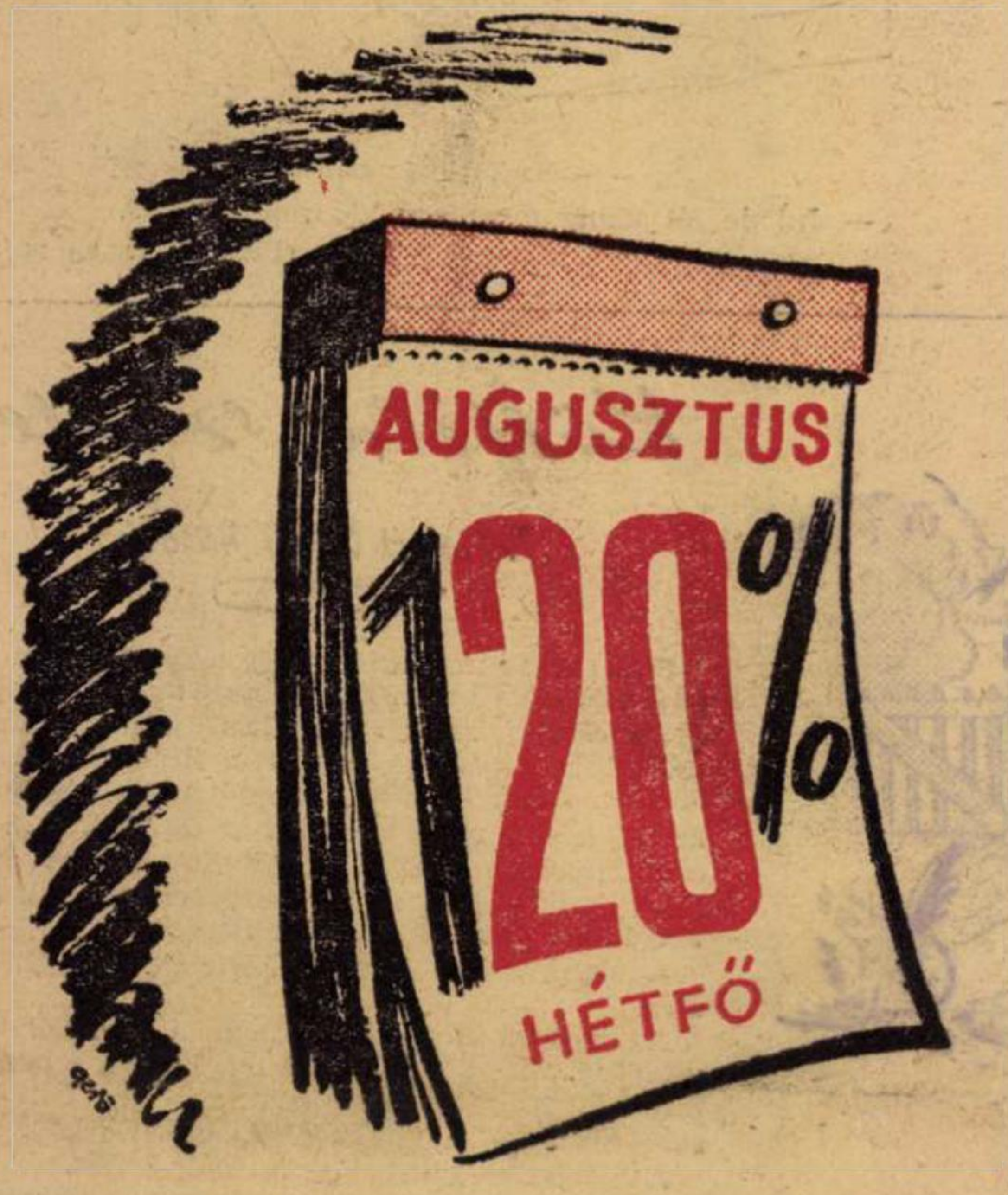

Egy orvos lidérenyomása

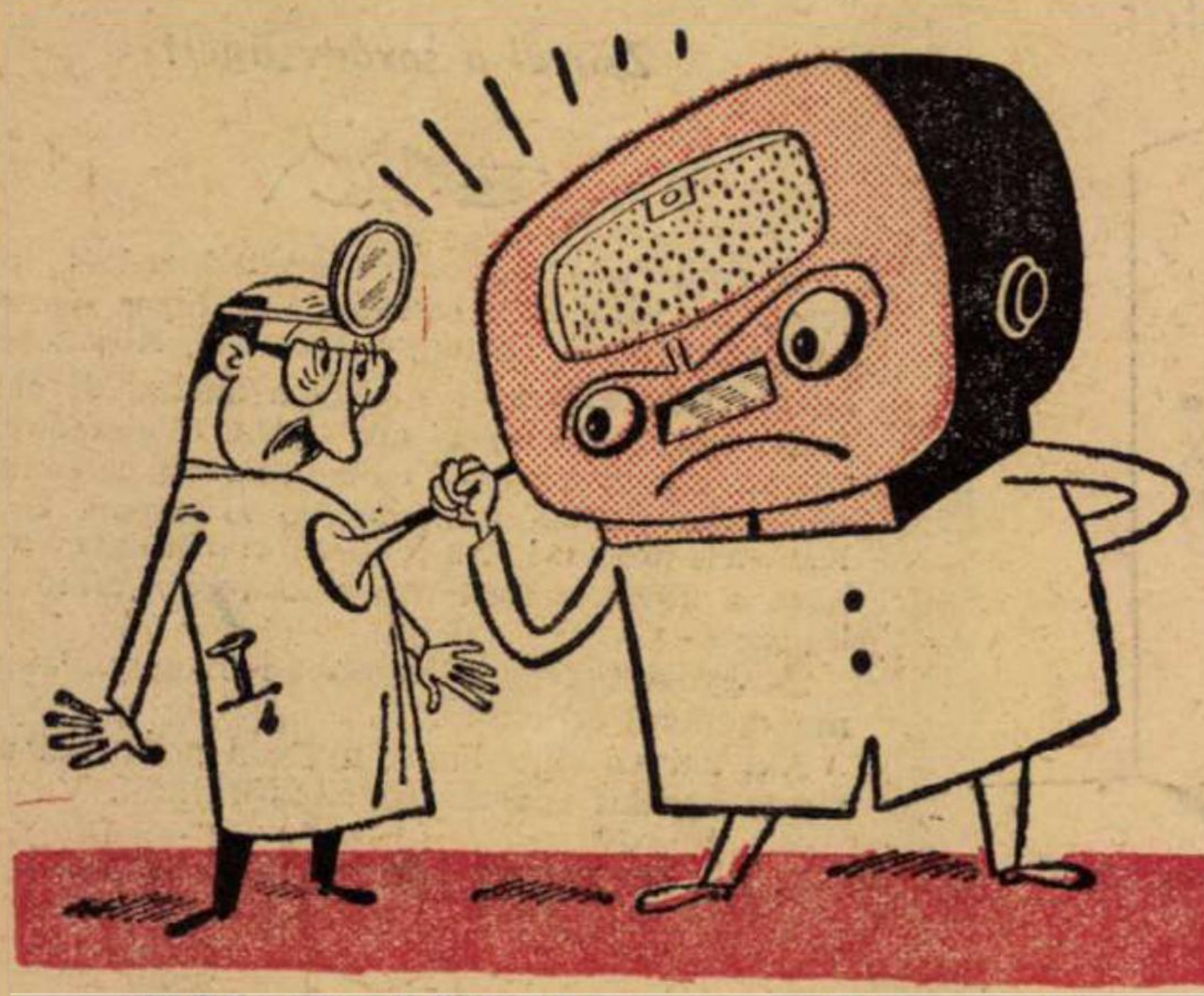

— „Doktor úr, doktor úr, a maga szíve sose fáj?"

Rövidlátó ember a várbeli autóversenyen

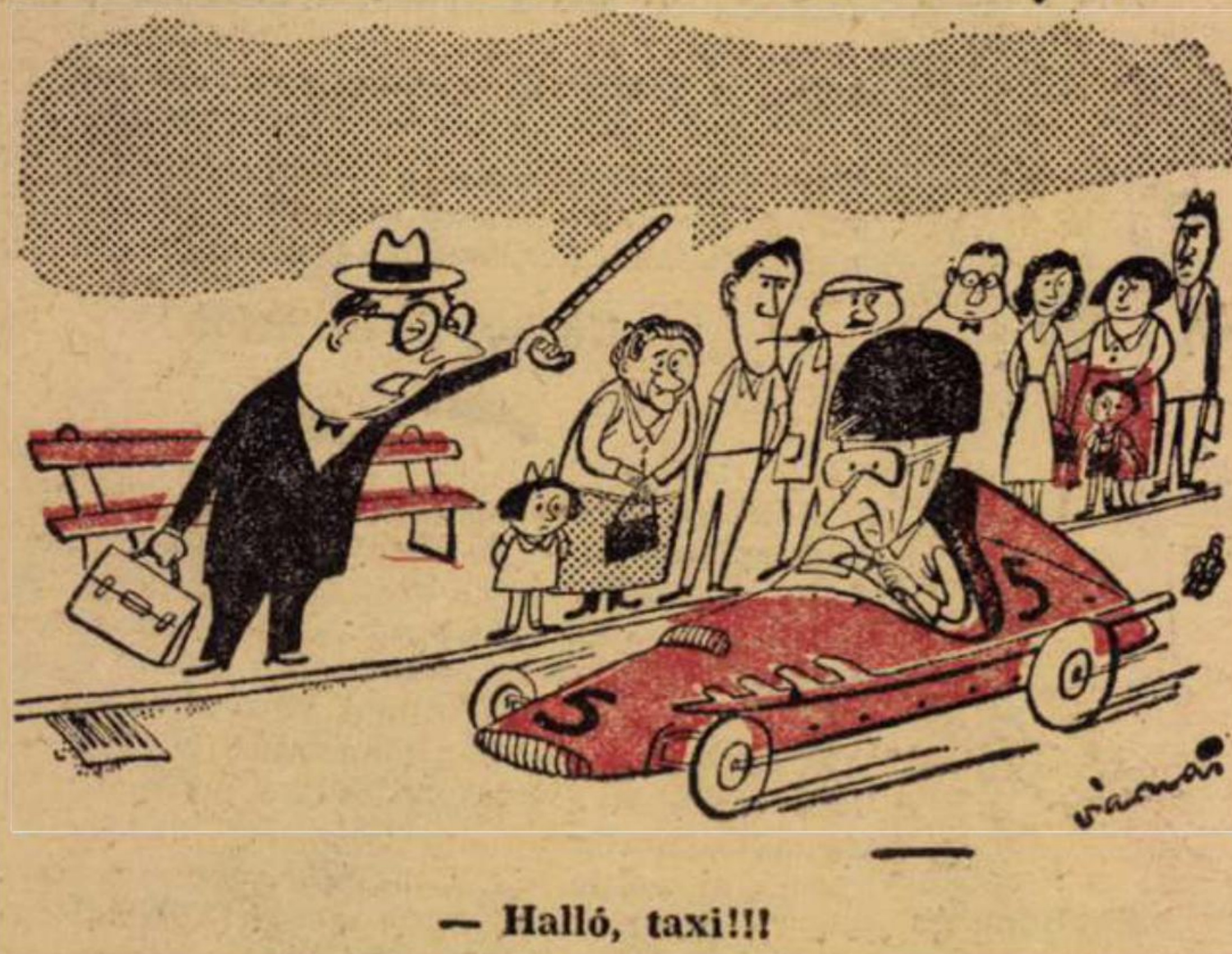

— Halló, taxi!!!

Sündisznóállásban

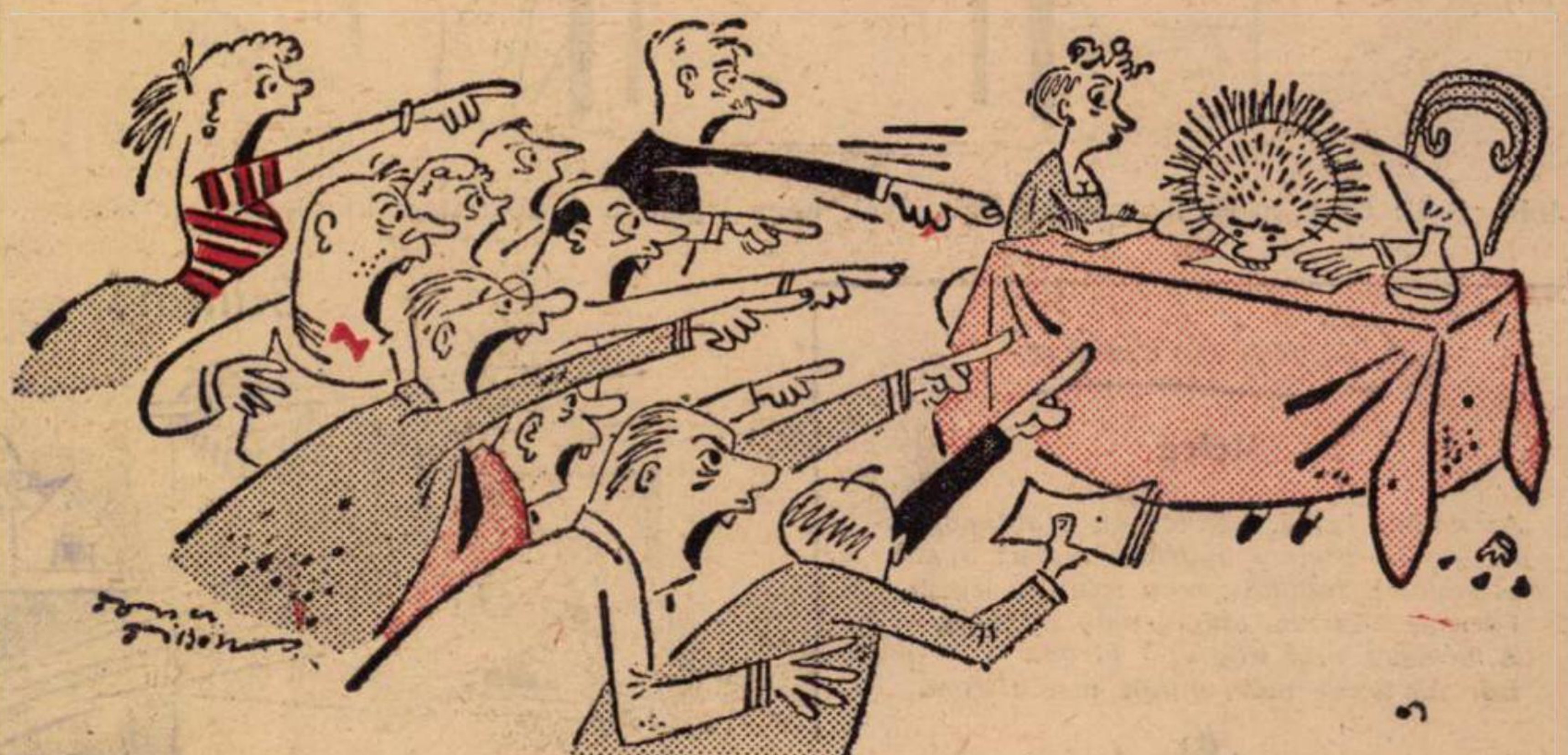

Augusztusi vasárnap

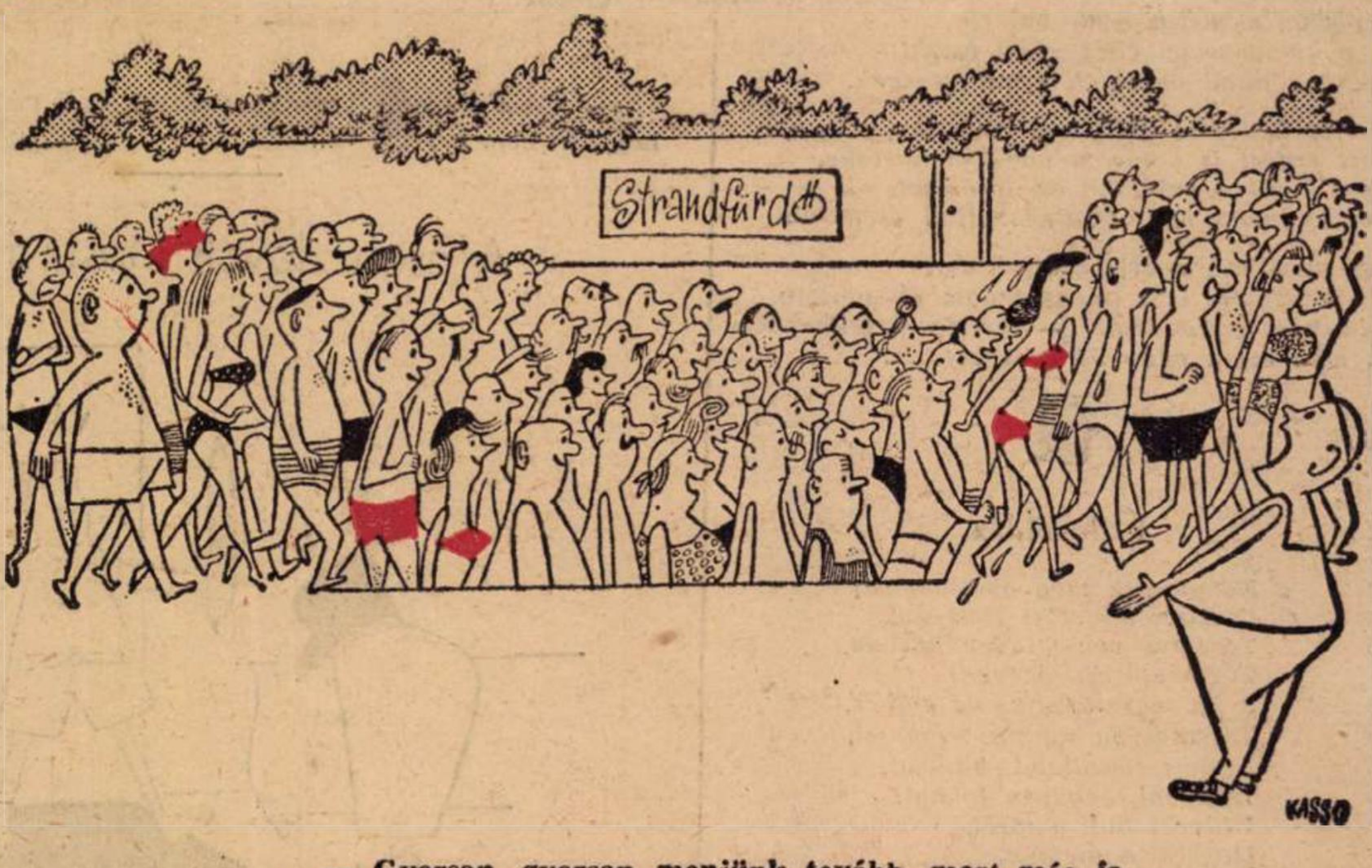

— Gyorsan, gyorsan menjünk tovább, mert más is akar fürödni!...

1956-os gyerektörténet

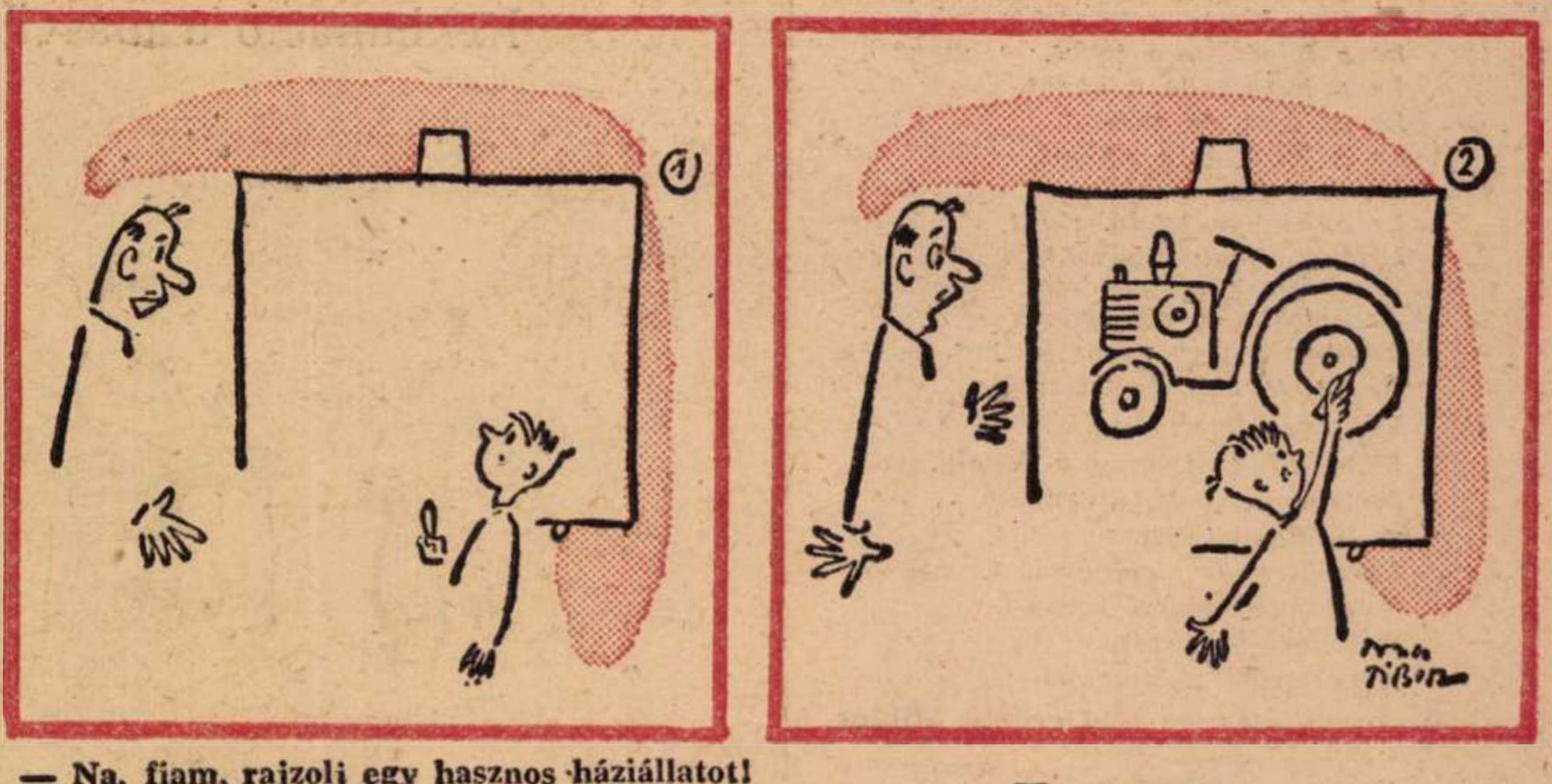

— Na, fiam, rajzolj egy hasznos háziállatot!

— ....

Szuezi sakkjátszma

Az angol királynő jóváhagyta 20 000 tartalékos behívását.

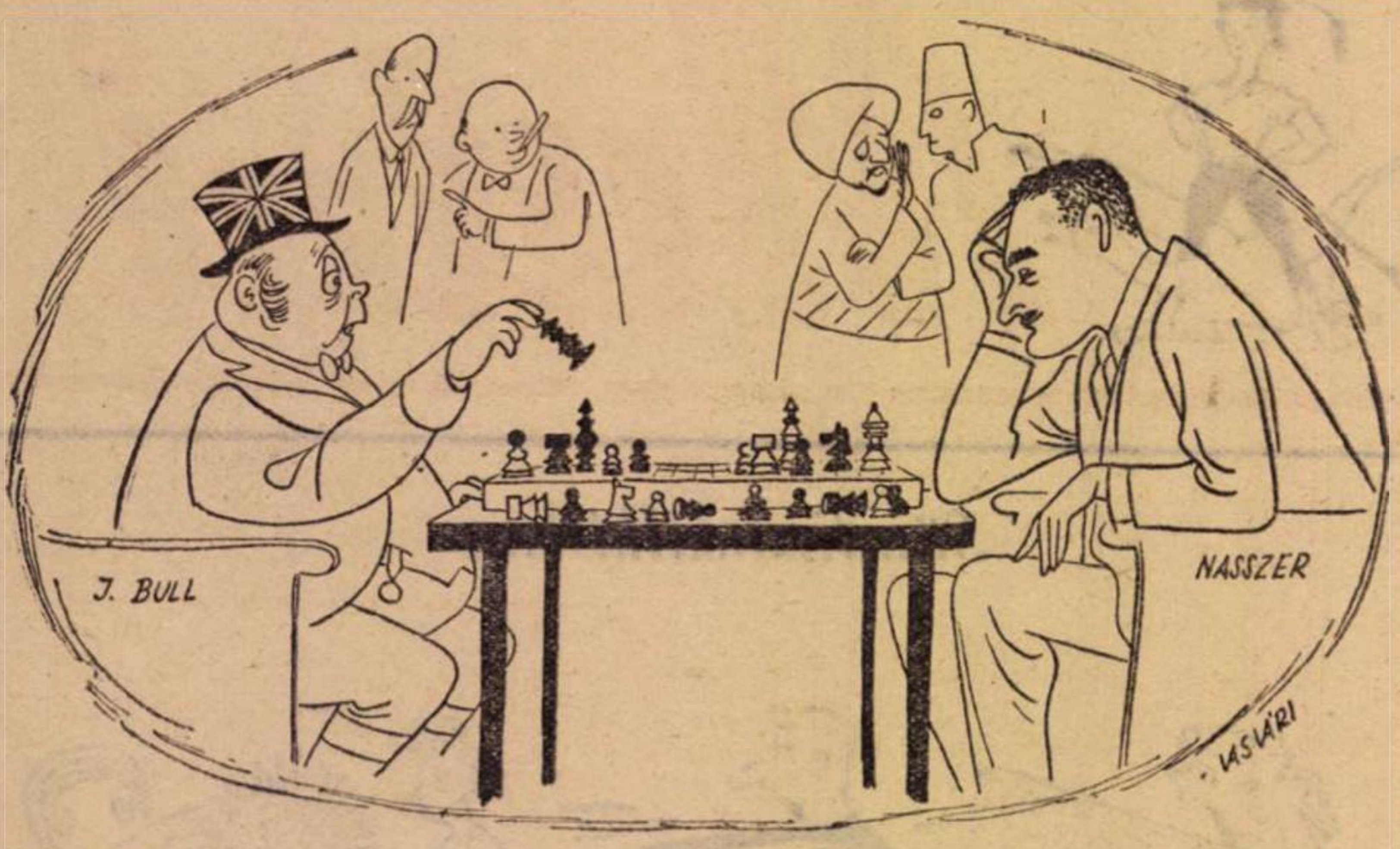

John Bull: Csak azért léptem a királynővel, hogy legalább a döntetlent kierőszakoljam...

Női dolgok

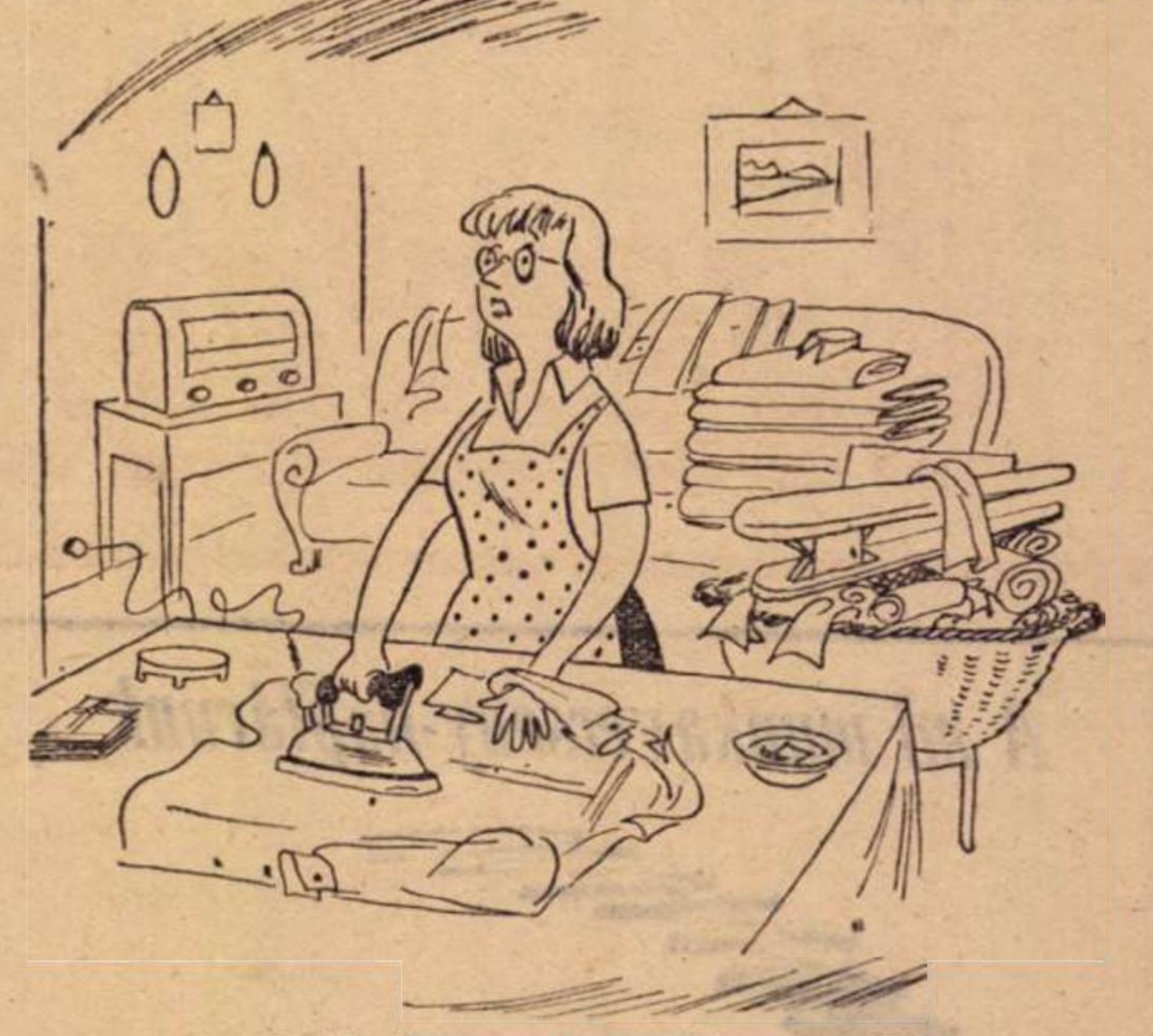

— Jaj de jól jönne most egy kis rosszullét...

(*Vasvári Anna rajza*)

Litai krónika

Meleg

Az ember izzad, kókkadtan csatangol,
Ez az, amit mély nyárnak hív az angol,
Langyos a fagylalt, még talán a jég is,
Forró a hűs víz, lángol még a lég is,
A hőséget már alig-alig bírom,
Bár tél lenne már, mikor visszasírom.

Gyümölcs

Gyümölcshegyek, színek, illatok árja,
A piacon áthajt a Nyár batárja,
Ó, gyümölcsszagú édes nyári esték!
Ilyenkor mind befőznek a menyecskék.

A rím kedvéért mondtam csak, hogy este,
Mert reggel is befőz minden menyecske,
Megszállottan, mint kit az ördög unszol,
Most minden nő megállás nélkül dunsztol.

Egy mézillatú nyári verset írtam,
Pénzt kaptam érte, megmondom én nyíltan,
„Munkám gyümölcse!“ — mondtam fellengőzve
És nőm ezt a gyümölcsöt is befőzte.

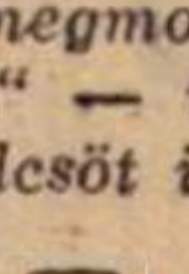

Útilevél-láz

Nagyapánk még omnibusszal
Utazott, mi most Ibusszal.
Társutas van minden házban,
Társasutazási láz van!
S ha már társutaz az ember,
Társutazzon nyitott szemmel,
Nyitott töltőtollal, blokkal,
Irólázzal, negyven fokkal!
Utilevél hull a fáról,
Utilevél a javából,
Utilevél onnan-innen,
Sőt amonnan és eminnen,
Onnan-innen, innen-onnan,
Nem írnak ma mást sehonnan!
Nem kenceficélnek sokat,
Leírják a városokat,
Le a tengert, le az embert,
Le a szakállát, a kendert,
Le a folyót, le a tavat,
Le a havast, le a havat,
Le az árut, le az árat,
Le a falut, le a gyárat,
Le az utcát, le a házat,
Le a házban lakót százat,
Leírják, hogy Afrikába
A tehénnek négy a lába,
Az éj sötét, a víz nedves,
Nagy melegben a sör kedves,
És így tovább, és így végig,
Végesvégkimerülésig,
Elönt mindent, mint a dagály,
Járvány ez már, úti-ragály...
A kislányom tegnap ráért,
Leküldtem őt tíz Mátráért,
Visszajött sugárzó képpel,
S útilevélben számolt be
Az útjáról tíz fényképpel.

Gergely Miklós

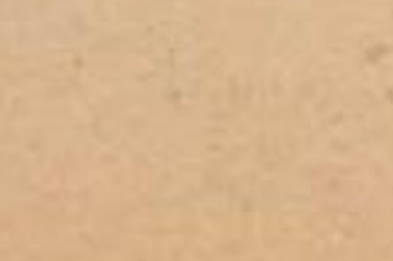

Bumm!

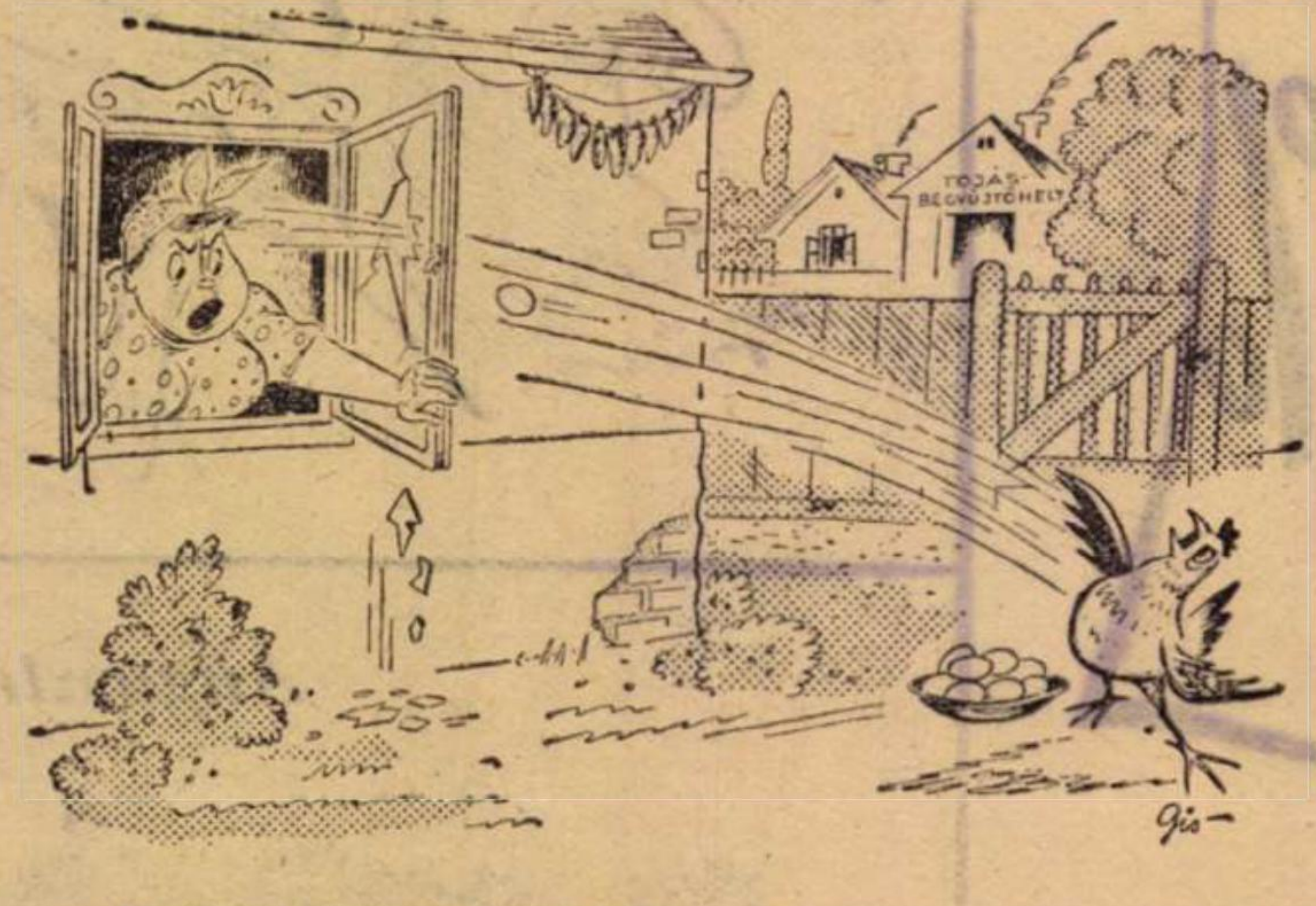

— Csak azt akartam megkérdezni, Juli néni, miért mondja azt, hogy én nem tojok?!

A csehszlovák túrista hazatér

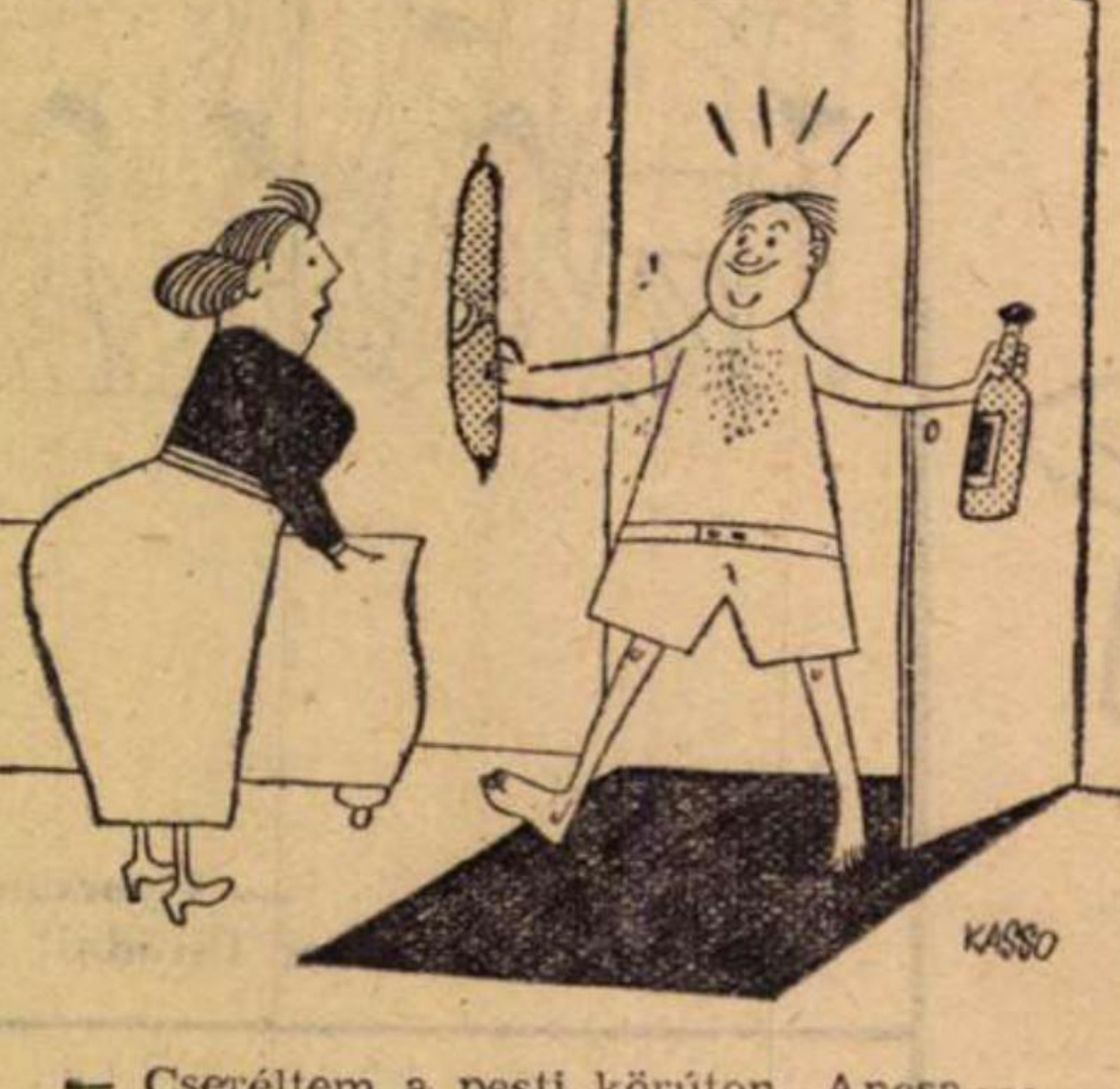

— Cseréltem a pesti körúton, Ancsa...

Reklamáció a másvilágon

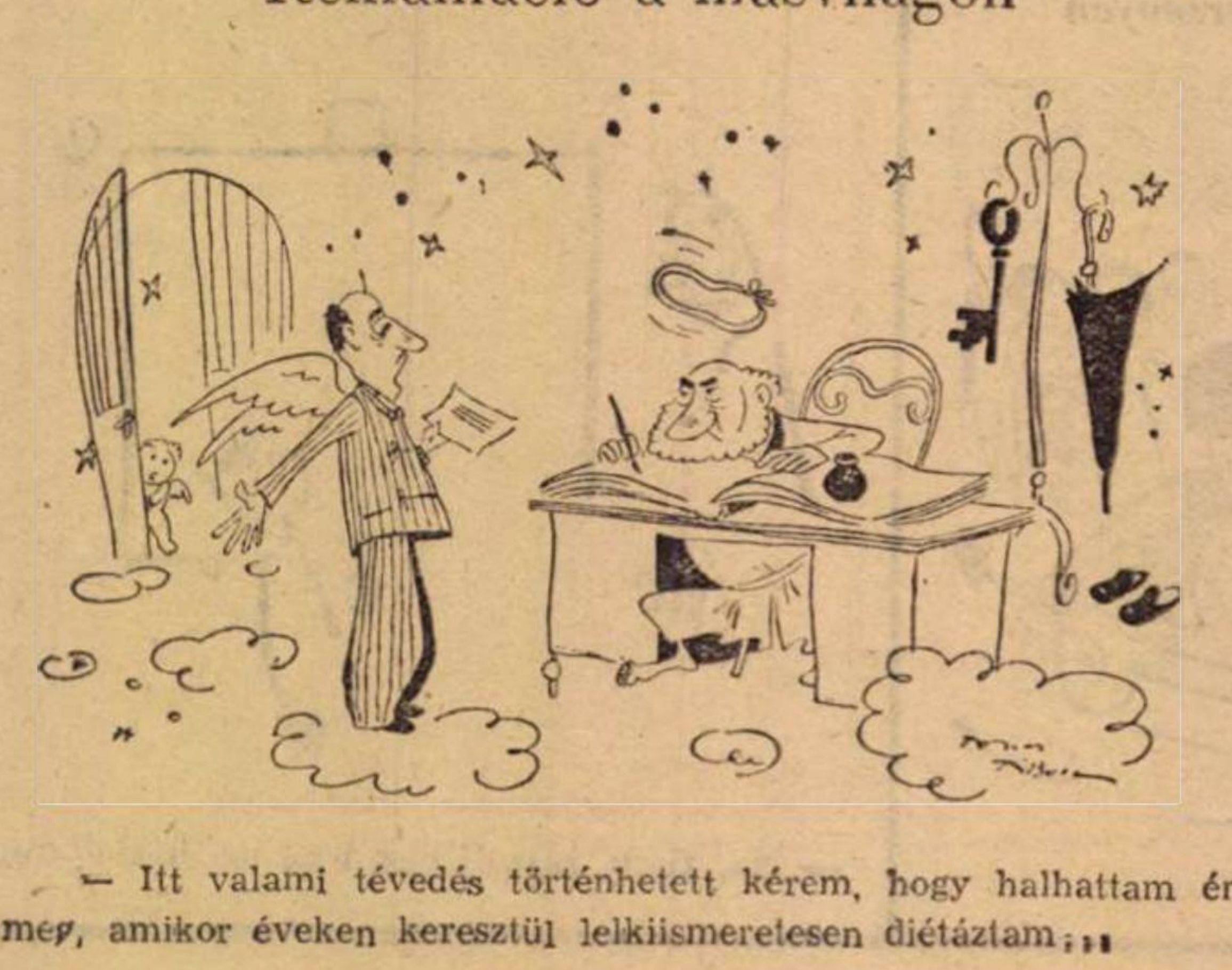

— Itt valami tévedés történhetett kérem, hogy halhattam én meg, amikor éveken keresztül lelkiismeretesen diétáztam...

Külföldi szemle

A sport üdvös hatása

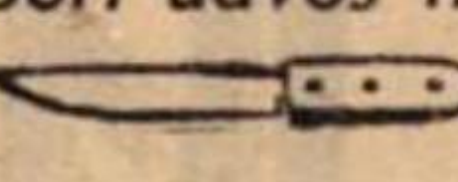

Sokat írtak már arról, hogy a sport megóvja az emberek egészségét. Ezt a tételt támasztja alá az a kis eset is, amelyről a „Daily Mail“ amerikai tudósítója emlékezik meg. Két fiatal bandita betört dr. Allen Frankel chicagói irodájába. Mindketten késsel rohantak neki az ügyvédnek, s chicagói nyelven szólva, már majdnem „felaprították“, amikor az egyikük észrevette, hogy a falon Joe Louis dedikált arcképe függ.

— Maga ismeri Joet? — kérdezte az egyik bandita.

Az ügyvéd elmondotta, hogy a volt ökölvívó világbajnokot amatőr kora óta ismeri, s pontozóbíró volt azon a mérkőzésen, amelyen Louis először nyerte el a világbajnoki címet.

A gengszterek kezében megállt a kés.

— Ha ez ismerte Louist — mondta az egyik — akkor rendes fickó lehet.

Kirabolták ugyan, de nem bántották, s Frankel az ökölvívó sport üdvös hatásaként makkegészségesen úszta meg a kellemetlennek induló kalandot.

Zsírral a soványságért.

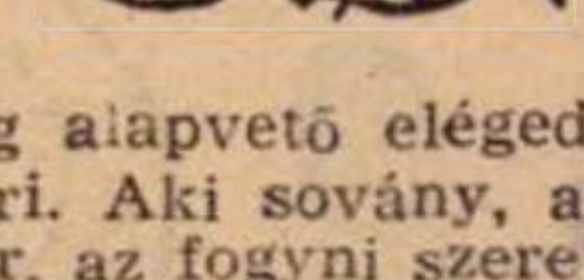

Az emberiség alapvető elégedetlenségét mindenki jól ismeri. Aki sovány, az hízni szeretne, aki pedig kövér, az fogyni szeretne. Különösen a kövér emberekben él a vágy a karcsú derék, a zörgő csont, a beesett arc után. Véleményünk szerint a fogyni vágyó emberek előtt új reménység csillant meg, mint fénylő zsírcsepp. Dr. A. Kerwick professzor, a londoni orvosi egyetem tanára a következőket írta a „Lancet“ című hetilapba:

„A gyors fogyás a legjobban magas zsírtartalmú diétával érhető el.“

Aki karcsú akar lenni, nyilván nem riad majd vissza egy kis spártai szalonna-kúrától.

Angol katona-humor

A ciprusi angol hatóságok szigorúan ellenőrzik az angol katonák leveleit, elsősorban azokat, amelyeket hazaküldenek. Az egyik ilyen levél utóirata így szólt: „További közlések a levélbélyeg alatt.“ A cenzor lázas izgalommal fogott hozzá a rendkívül gondosan leragasztott bélyeg szakszerű leszedéséhez, vigyázva, nehogy a titkos szöveg megrongálódjék. Fáradozásait siker koronázta, s néhány óra múlva már elolvashatta a nyilvánvalóan neki szóló két szót: „Kis kíváncsi!“

Ne törj be mezítláb!

Bűnügyi történetekben már sokat olvastunk az ujjlenyomatokról, de láblenyomatokról még nem. Mint a „Daily Mail“ írja, elítéltek egy Sidney Malkin nevű 46 éves hastingsi polgárt, aki betört szomszédjához, s mintegy 2 font értékű alsóruhát tulajdonított el. A Scotland Yard szakértője értékes nyomokat talált a lakásban: teljesen ép láblenyomatokat a lakás padlóján. Miután láblenyomatokat vettek a gyanúsított Malkinról, kiderült az azonosság. Lehetséges, hogy a siker hatására az amerikai hatóságok a külföldi látogatóktól ezentúl láblenyomatokat is követelnek?

Beszélgetés 1956 nyarán — BUDAPESTEN

(Két nő és egy férfiú üldögél a dunaparti teraszon. A nők már megitták a feketét és most egymás szájából kapkodják ki a szót. A férfiú némán kanalazza a halványsárga vanilia-fagylaltot.)

Szőke nő: ... képzelheted, micsoda izgalom van a családban, a fivére harmincöt év után látogatott haza Kanadából ...

Barna nő: Ugy volt, hogy Ormosék is elutaznak, de közben megjött az asszony lánya a férjével Stockholmból.

Szőke: Etusék is megkapták az útlevelet, pénteken mennek Brüsszelbe.

Barna: Zsuzsi tegnap utazott Tátrafüredre ...

Szőke: Tudom, Sanyi Prágában van, onnan repül Poprádra, hogy meglátogassa Zsuzsit.

Barna: Mert Pesten keveset vannak együtt!

Szőke: Ugy volt, hogy Zsuzsi a dalmát tengerpartra utazik.

Barna: Ezt az utat augusztus végére tervezte, de elmarad, mert megjön a nővére Hágából.

Szőke: Én is szeretnék egyszer Hollandiába utazni.

Barna: Sas doktorék mennek. Valami kongresszus lesz ott.

Szőke: Azt hallottad, hogy Ica Jaffába repül?

Barna: Mikor? Nem szólnál neki, hogy hozzon egy pár banánt?!

Szőke: Minek ahhoz Jaffa? Jóska minden meccsre felmegy Bécsbe, szívesen hoz neked.

Barna: Micsoda utazási láz!

Szőke: No, hallod! Múlt szombaton hatféle autóbuszt olvastam meg a pesti utcán. Jugoszláv, francia, belga, csehszlovák, osztrák és angol kocsit láttam. A szovjet, a lengyel és a holland csoport vasúton érkezett. Nekünk is illik visszaadni a viziteket!

Barna: Azt meghiszem. Én a férjemmel ötéves nyaralási tervet csináltam. Jövőre megyünk a lengyel Tátrába, azután az olasz tavakhoz, majd Krim, Riviéra és Semmering. *(Kis szünet.)* Pista, maga csak hallgat?

A férfi: Nem hallgatok, csak nem jutok szóhoz.

Szőke: Maga nem utazik sehova?

A férfi: Próbáltam, de sajnos, nem sikerült. Vasárnapra Görömbölytapolcára akartam utazni az Ibusszal, de nem kaptam jegyet, pedig három órát álltam sorba.

Stella Adorján

Gyakori eset

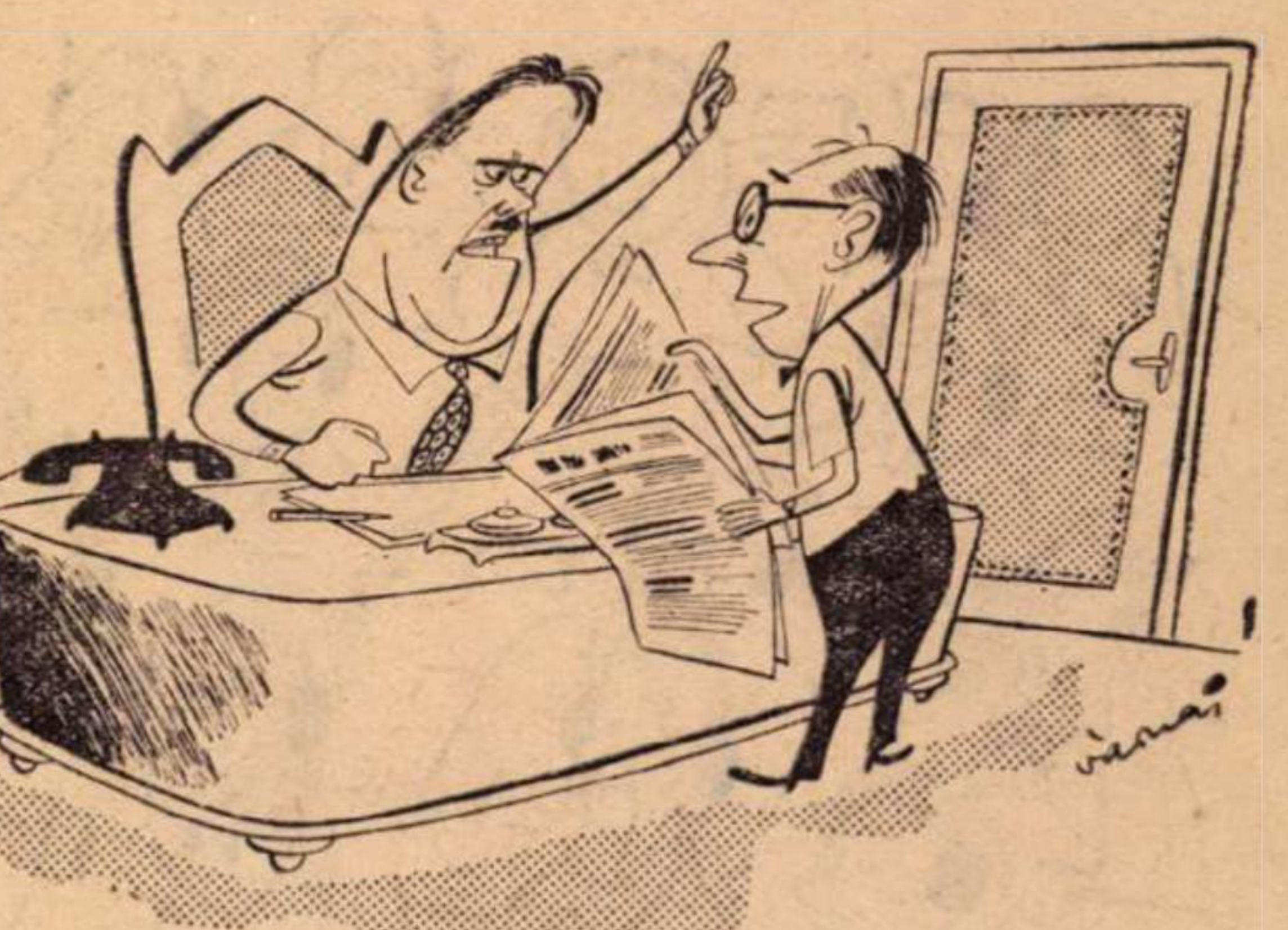

— Megírta az újság, hogy hibákat követtünk el az árueloszlásnál. Most mihez fogjunk?

— Követeljünk helyreigazítást!

Nem elveszett gyerek

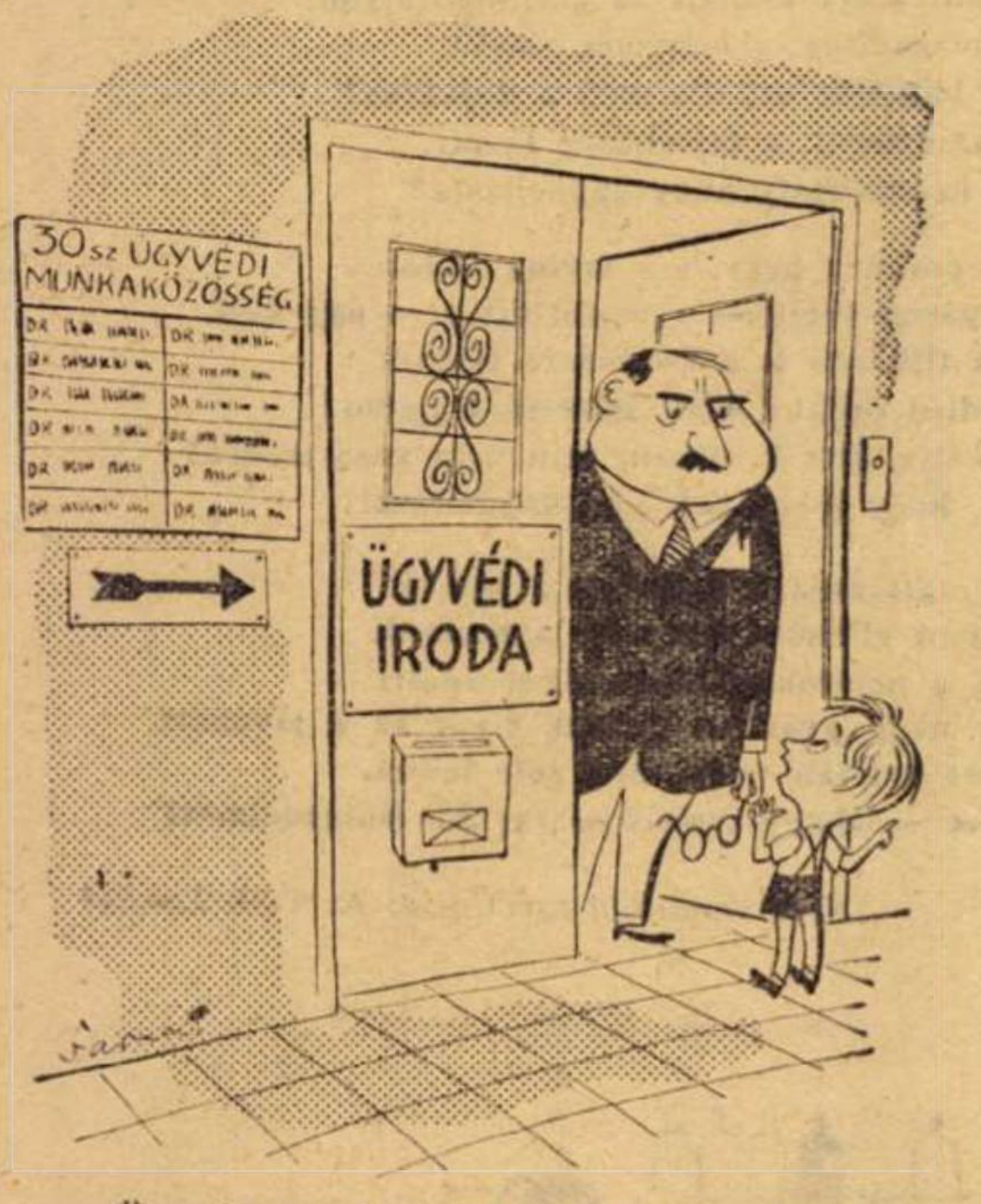

— Ügyvéd bácsi kérem, betörtem a focizásnál egy ablakot. Elvállalná a papa előtt a védelmemet?

Egy amerikai múzeumban

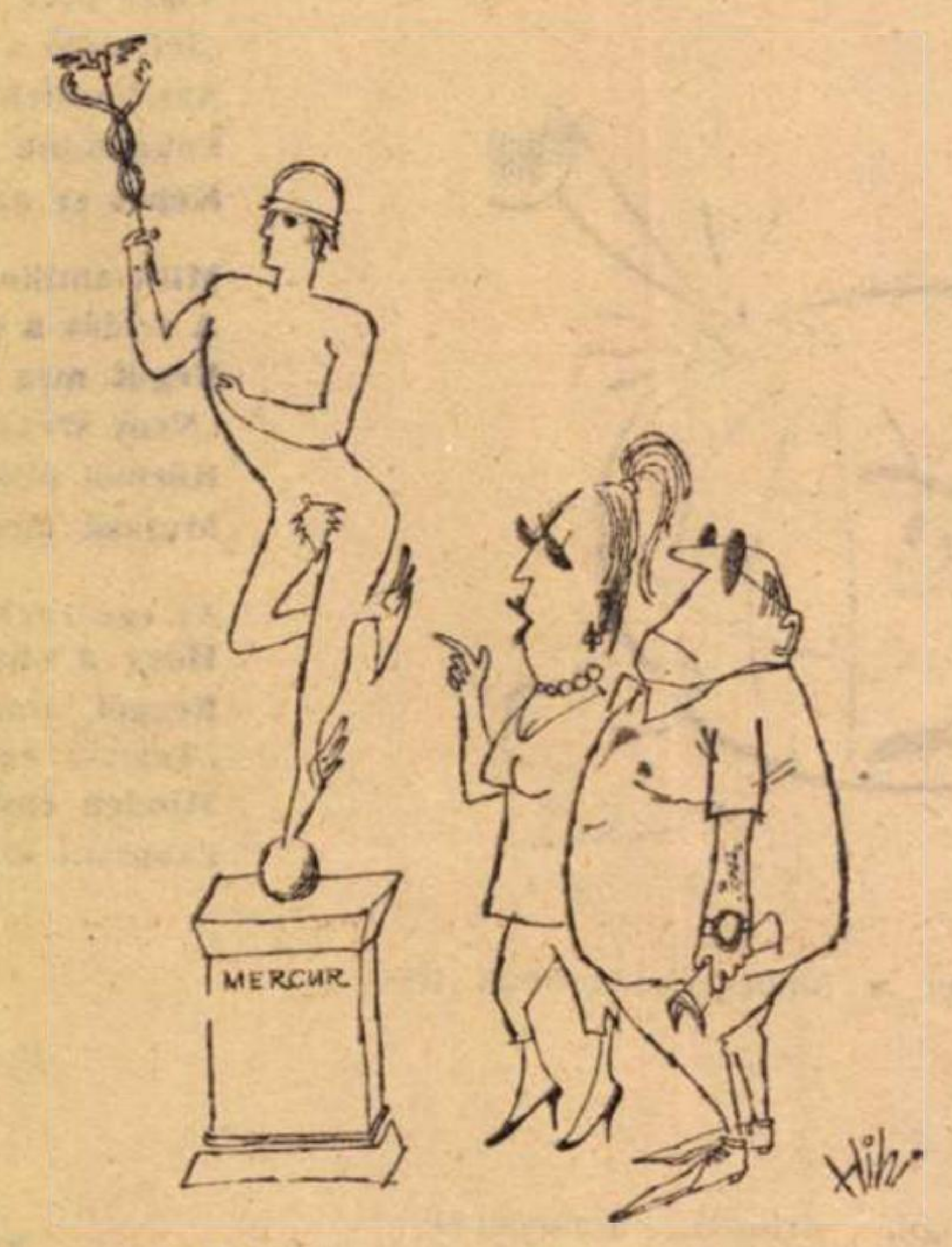

— Látod, Walter, ez a kereskedelem istene ...

— Hát nem lehetett valami nagy üzletember, ha így levetkőztették!

Interpellációs nap

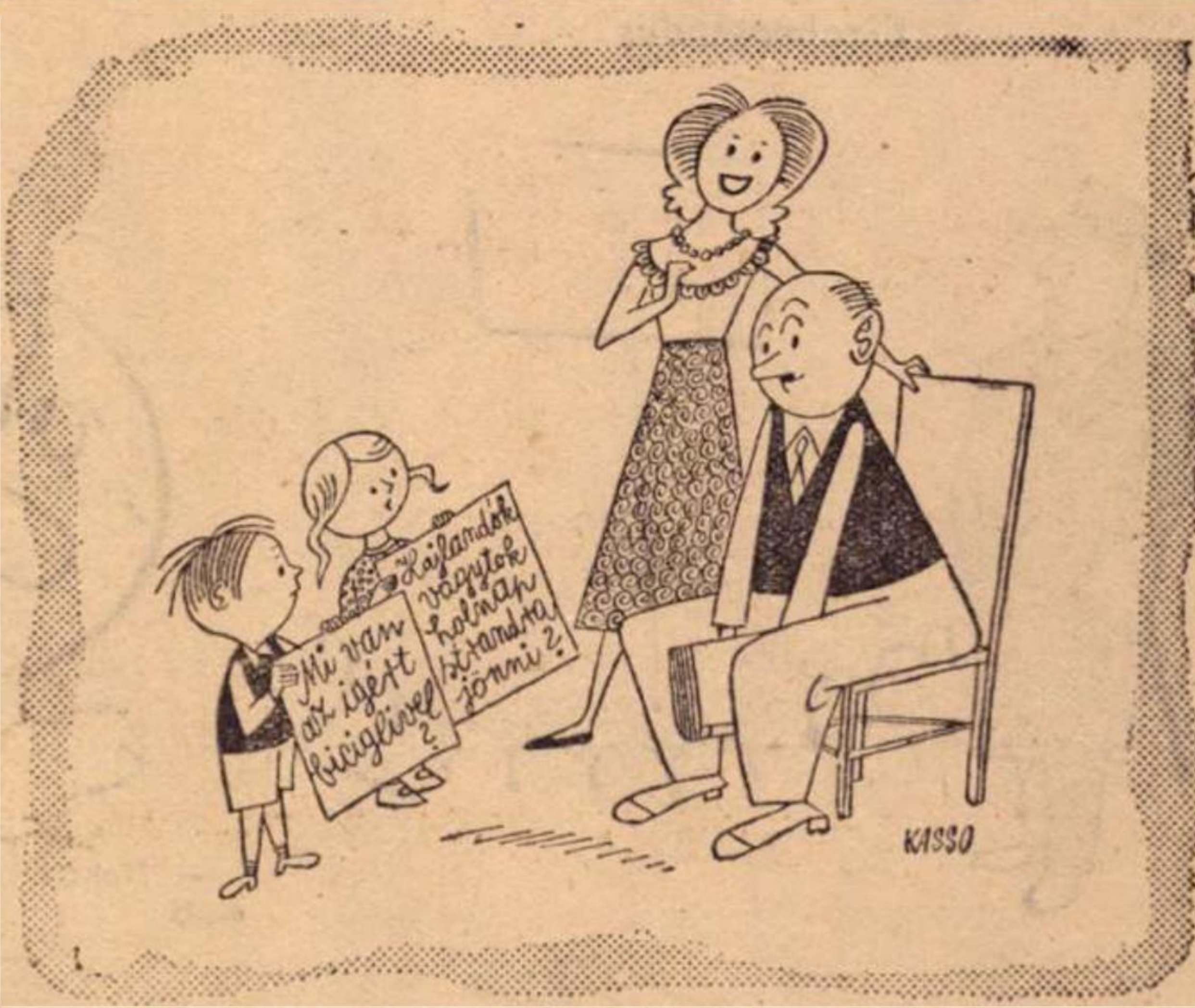

Mi van az igért biciglivel?
Hajlandók vagytok holnap strandra jönni?
KASSO

Viccet mesélnek

— Gyerekek — rikkantotta Ficsori, a háziqazda —, mielőtt elkezdenénk a partit, mesélek egy remek viccet.

A társaság abbahagyta a beszélgetést és odaadó figyelemmel nézett Ficsorira. Ő azonban egy ugrással a sarokban termett s maga köré gyűjtötte a férfiakat.

— Nem női füleknek való — szólt vissza sajnálkozó mozdulattal.

A női fülek tulajdonosai elszontyolodottan ültek a helyükön. Csak Golobecné replikázott.

— Biztos valami ronda vicc — szögezte le ellenségesen.

Aztán a többi asszonyhoz fordult és halkabban folytatta.

Jaj, hogy utálom ilyenkor a férfiakat. Hogy tudnak csámcsogni egy ronda viccen. Figyeljétek csak az arcukat, azt az undok, nyálas mosolyt a szájuk szögletében, azt a sunyi fényt az összehunyorított szemükben. Szinte látom ilyenkor, ahogy a fertő lehelete körülnyaldossa őket. De talán még jól is esik nekik, amilyen piszkos gondolkozásúak. Én mondom nektek, a férfiaknak soha nincs egy elfogadható, erényes gondolatuk. Az egész életük merő erkölcstelenség. És ráadásul undorító, trágár vicceket mesélnek egymásnak, és úgy röfögnek közben a megelégedéstől, mint a disznó a pocsolyában. S milyen utálatosak lehetnek ezek a viccek. Meg nem hallgatnák egyet is közülük. Pfuj!

Golobecné elhallgatott. Erkölcstől lángoló tekintetét megvetően hordozta végig a férfiakon. Azok éppen hatalmasat kacagtak a viccen, és az asztal köré tódultak.

— Első piros oszt — adta ki a jelszót Ficsori, a házigazda.

Golobecné felállt, megigazította a ruháját, s mintegy mellékesen az ura háta mögé sétált.

— Idehallgass, Dezső — sziszegte a fülébe. — Ha megint elfelejted a viccet mire hazaérünk, agyoncsaplak!

Nádasi Antal

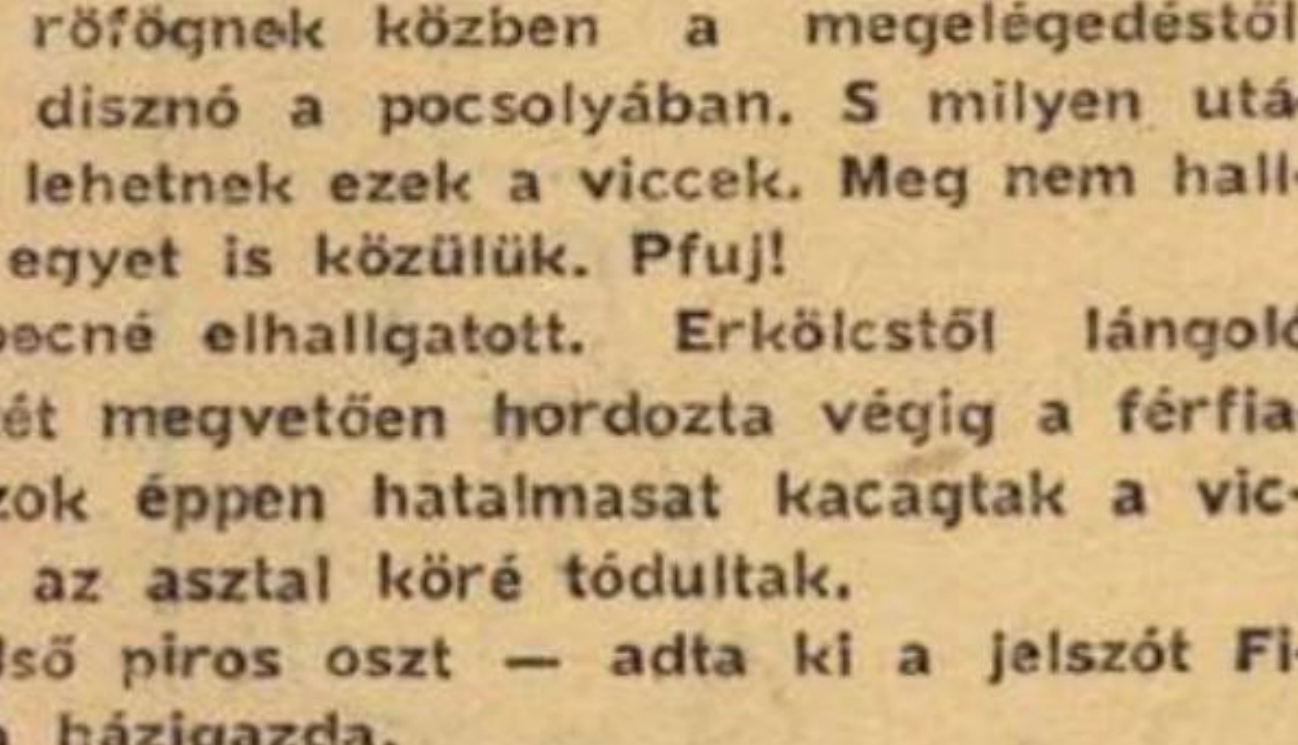

Cserebere

(Megtörtént egy Múzeum körúti cipőboltban)

Jónapot kívánok! Semmi válasz. Jónapot! Rajtam kívül egyetlen vevő van az üzletben. A többi eladó egymással van elfoglalva. Egyikükhöz odalépek. Kérem, ön itt elárusító? Csodálkozva néz rám. Furcsa kérdés, úgy látszik, ezen még sohasem gondolkozott. Végre eldönti magában a problémát és megkérdezi kedélyesen: Mi kéne, ha vóna? Szandált szeretnék vásárolni. Szandált? — kérdezi elképedve. Az nincs. De hiszen a kirakat tele van vele — mondom én. Vagy úgy, szóval szandál kellene? Milyen? — kérdezi ő. Majd választok. Valamilyen elképzelése csak van? Igen kérem, nyár lévén szandálban szeretnék járni. Próbálja fel! — és a kezembe nyom egy szandált. Három számmal nagyobb, mint a lábam. Ez sajnos, nem lesz megfelelő ... Akkor a maga részére nincs szandál! Negyvenegyes nincs? — kérdezem én. Negyvenegyes? Hol él maga, ember? Negyvenegyes? — hápog ő.

Kezdek büszke lenni, hogy ilyen különleges lábam van, amikor belép egy másik vevő. Jónapot kívánok, szandált szeretnék ... Az én elárusítóm, miután ezt a vásárlót sem tudta meggyőzni arról, hogy nincs szandál, egy másik dobozból elővesz egy másikat. Sajnos, ez nem jó — mondja a vevő — ez nagyon kicsi. Nekem negyvennégyes lábam van. Negyvennégyes? És szandált akar venni? Hol él maga? ...

Pszt — szólok át a kollégához, amíg az elárusító tovább cseréli az eszmét a társaival —, cseréljünk szandált! Felpróbáljuk. Kérem, be lehet csomagolni! — kiáltom az eladók csoportja felé. De hisz én nem ezt adtam önnek — mondja szigorúan az én elárusítóm — honnan vette ezt a szandált? Ez meg jó nekem — örvendezik a vásárlótárs —, ezt is be lehet csomagolni! Ki engedte meg maguknak, hogy az áruval manipuláljanak? — kérdezi haragosan az eladónk és visszacseréli a szandálokat.

Hosszú elvi vita után egymáséit vesszük meg, s csak kinn, az üzlet előtt cserélünk. Lehet, hogy a manipulációval bűnös dolgot követtünk el, de legalább van szandálunk.

(ogy)

Üzemanyag folyik csendesen...

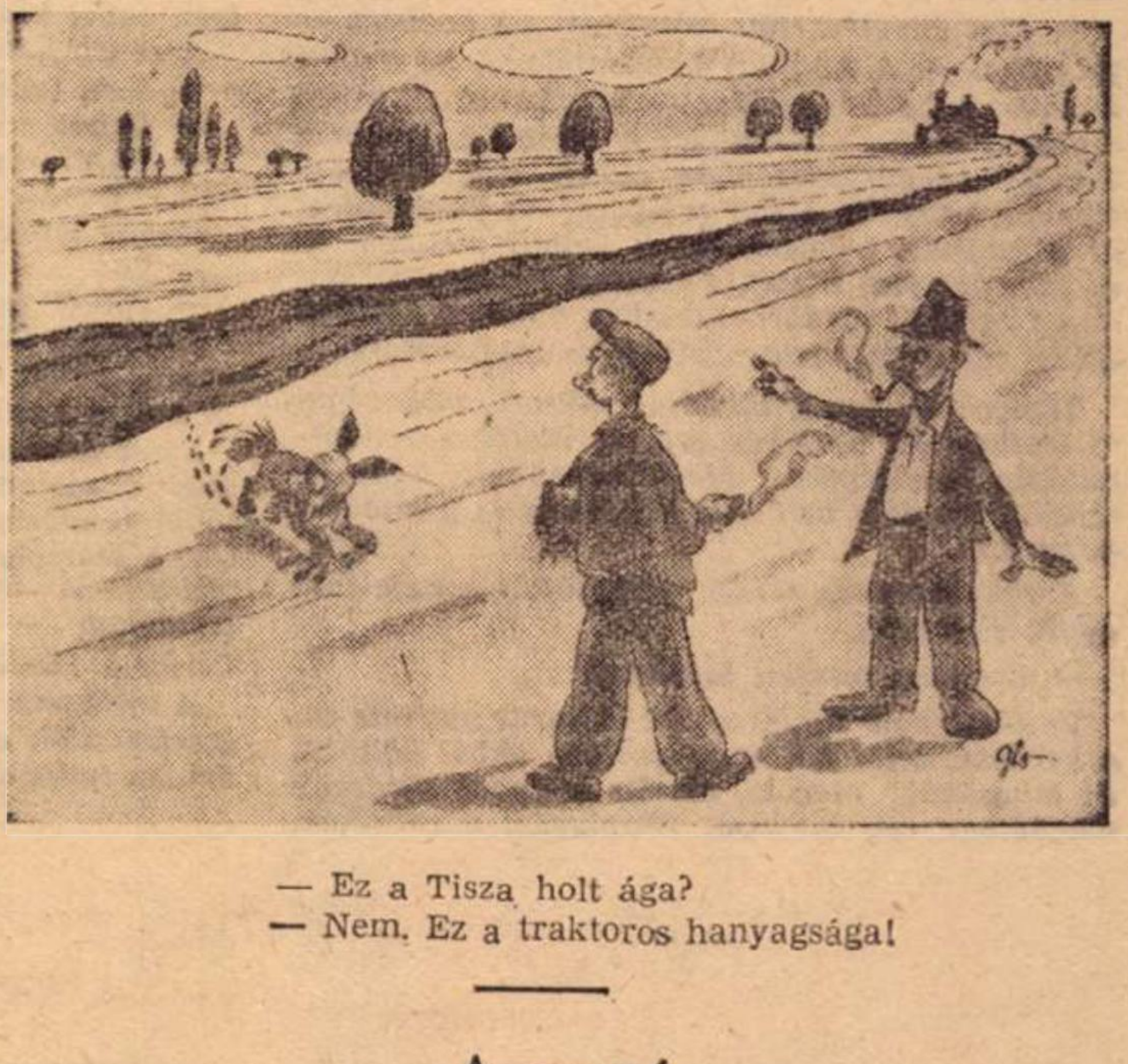

— Ez a Tisza holt ága?

— Nem. Ez a traktoros hanyagsága!

Apropó

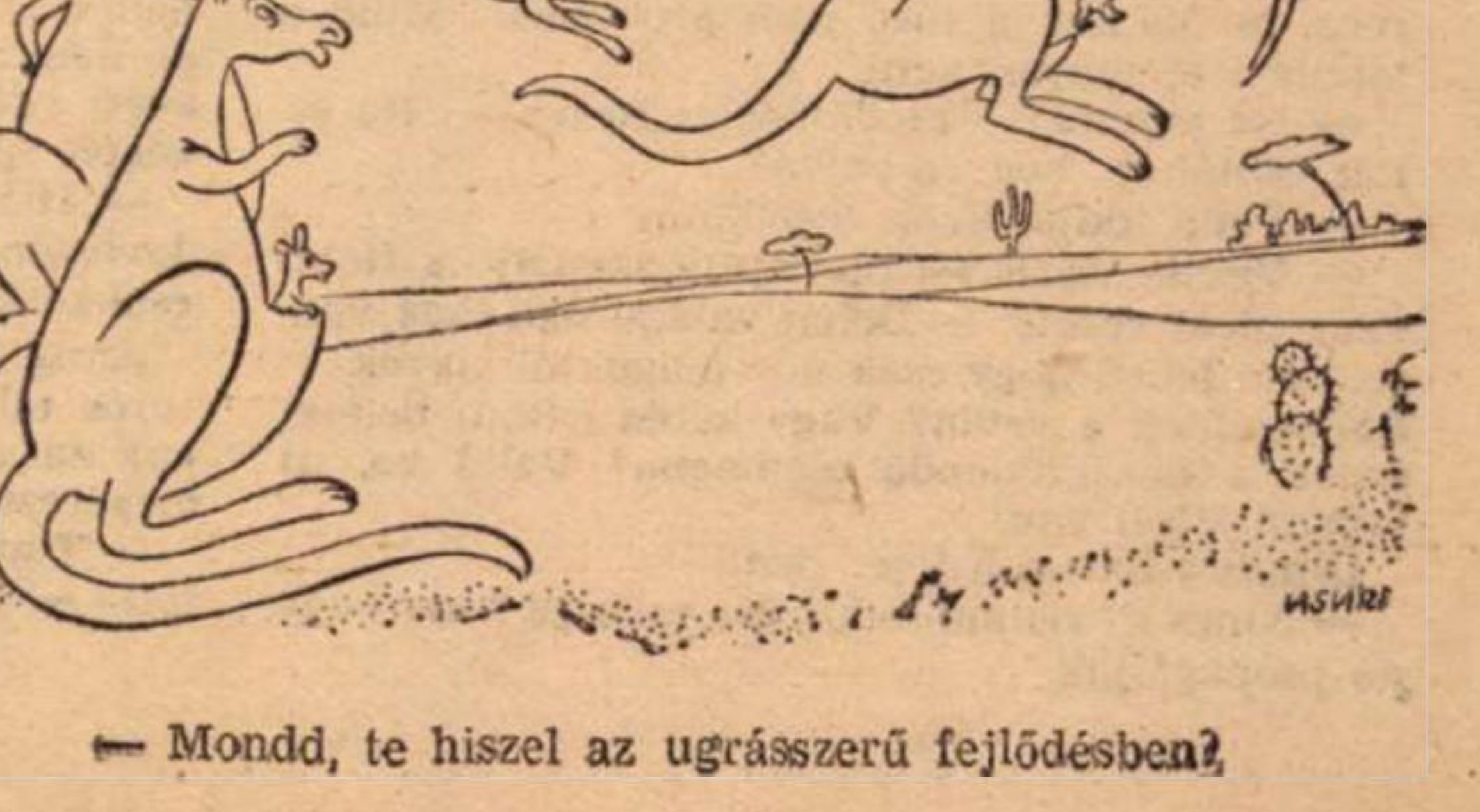

— Mondd, te hiszel az ugrásszerű fejlődésben?

Téves kapcsolás egy nemzetközi értekezleten

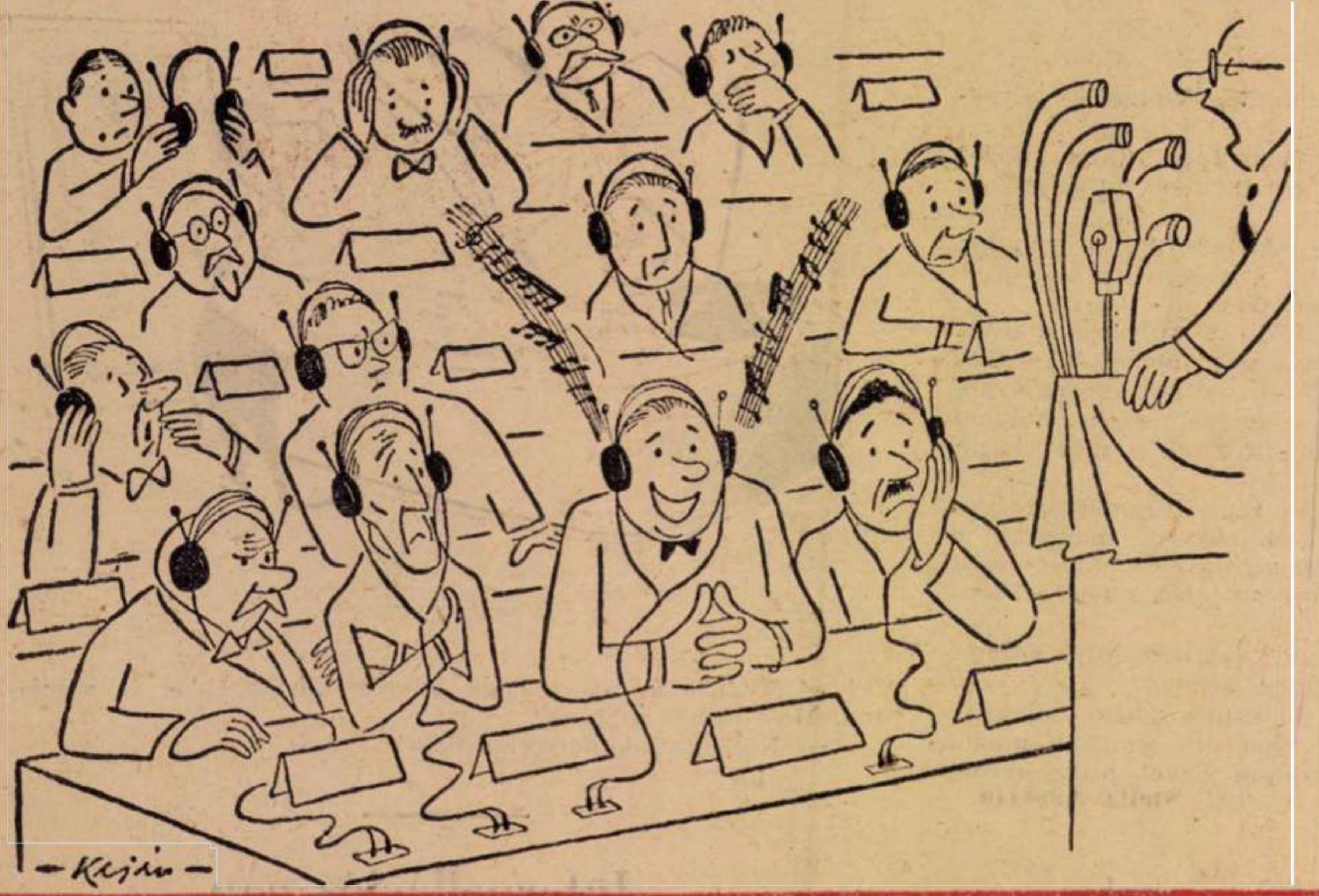

Bizalmaskodás

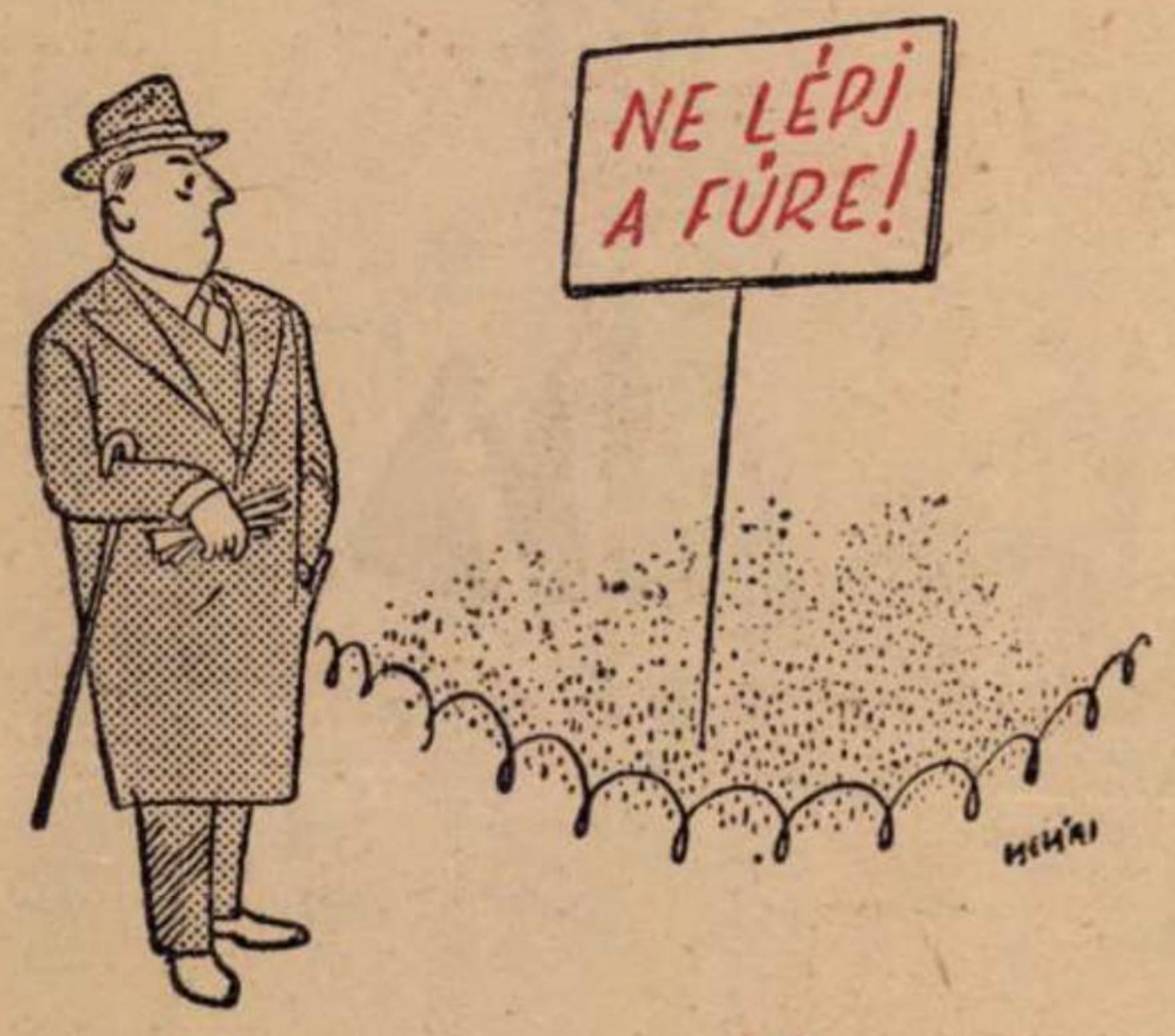
NE LÉPJ A FŰRE!

Tűsarok a divat

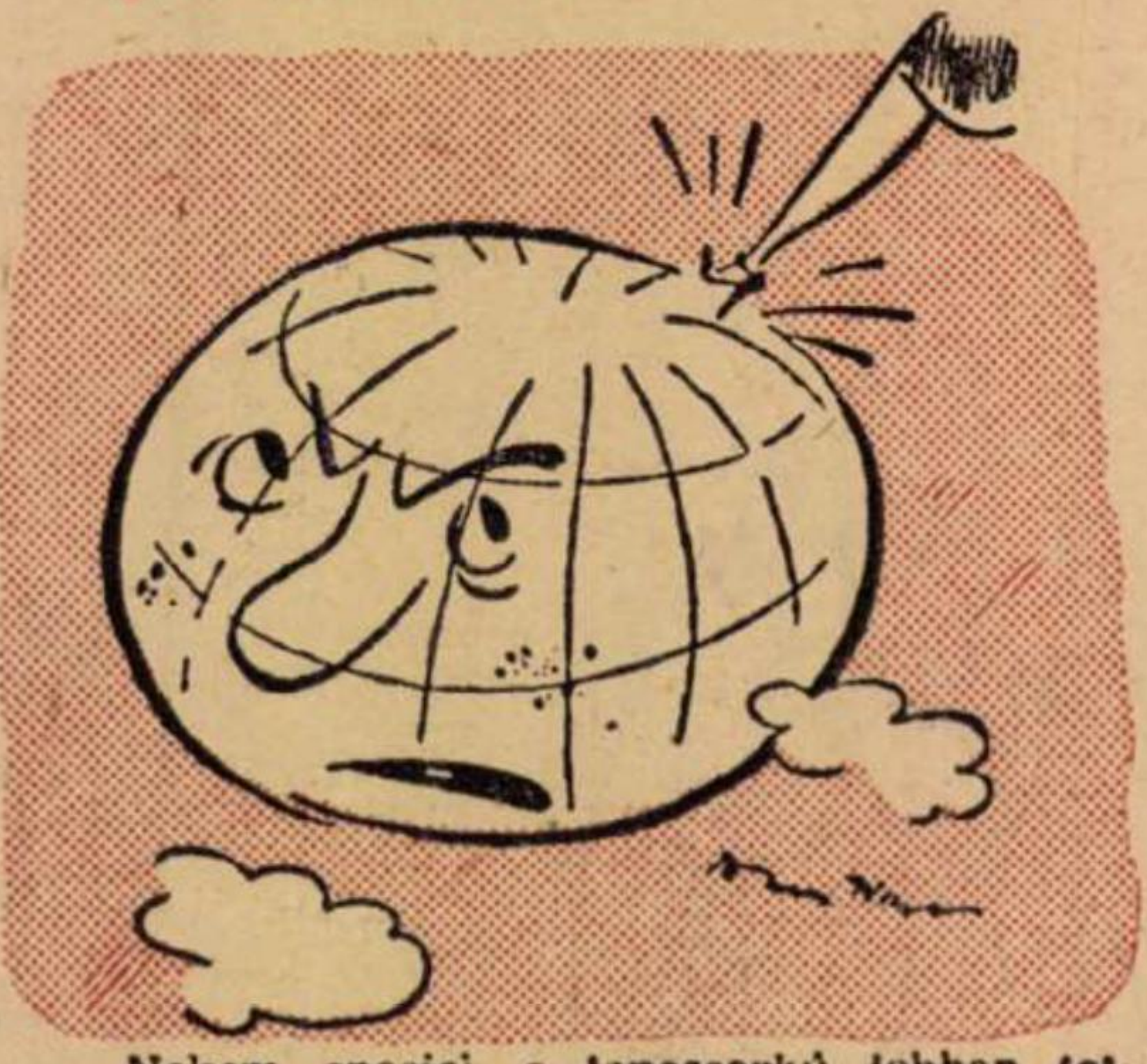

— Nekem speciel a lapossarkú jobban tetszett.

Bejelentés

— Ha valami jó történik az emberrel, nem árt egy kicsit visszanézni a rosszra — mondta barátom és hátradőlt székében, mintegy jelezve, hogy ha kérjük rá, készséggel elmondja azt, amit úgyis elmond kérés nélkül is.

— Egy évvel ezelőtt költöztem új lakásba — folytatta. — A kitöltött bejelentőlapot be kellett iratnom a házfelügyelővel a nagykönyvbe, utána elvittem a kerületi katonai hatósághoz, onnan a kerületi rendőrhatósághoz, onnan a kerületi patikához, brómért, akkor a lepecsételt kijelentővel és a kitöltött bejelentővel el kellett mennem az új lakás szerint illetékes katonai hatósághoz, onnan a kerületi rendőrhatósághoz, onnan a kerületi SZTK ideggyógyászatra vibrációs masszázsért.

Végigcsináltam a többórás műsort, míg végül eljutottam az új lakás szerint illetékes rendőrhatóság helyiségébe. Megkönnyebbült sóhajjal nyújtottam át a betöltött kijelentőt és a kitöltött bejelentőt.

A rokonszenves rendőr rámutatott a bejelentő egyik rovatára:

— Ezt nem tetszett kitölteni!

Valóban nem töltöttem ki. A rovat ugyanis az a kérdést tette fel, hogy „milyen okból költözik új lakásába?“ Még az elmúlt világból hordozok magamban egy bizonyos viszolygást a rubrikák, kérdőívek, igazolványok, űrlapok tömegével szemben. Ha tőlem egy hivatal egy íven megkérdi a születésem napját, legszívesebben odaírnám, hogy egy sárcipőt kérek ajándékba.

— Miért érdekli a bejelentő hivatalt, hogy milyen okból költözöm új lakásomba?

A rendőrhatóság rámnézett, vállatvont.

— Nem tudom. Itt a kérdés, felelni kell rá.

— Dehát mit írjak be? Milyen okból?

— Biztosan van valami oka annak, hogy lakást változtat...

Dühös lettem.

— Van.

— Akkor tessék beírni azt!

Fogtam a tollat és beírtam a következőt: „Meguntam a régi lakásomat, mert egyetlen csinos nő se volt a házban.“

Ezzel átadtam a bejelentőt. A rendőrhatóság átvette, elolvasta, nevetni kezdett, odahívta a többi rendőrhatóságot, mind nevettek, aztán beírta a személyi igazolványomba, hogy be vagyok jelentve. Az ily módon kitöltött bejelentő azóta — gondolom — a „rendőri furcsaságok“ rovatába került a Pauler-utcai rendőrkapitányságon.

A történetet azért meséltem el, mert most egyszerűsítették a bejelentés módját. Ilyenkor nem árt, ha tudja az ember, hogy mitől szabadult meg.

Vajda Albert

TISZTESSÉGTELEN verseny

Rezes, a Holdvilág utcai Közért vezetője bosszúsan csóválta a fejét a központban. A Tejút utcai Közért megint megnyerte előttük a versenyt.

— Tudom én, mi a baj — mérgelődött Rezes. — Ott esz a fene a raktárban egy csomó túrót, ami a kutyának sem kell...

— Áh, a túró... — legyintett Ólmos, a konkurrens. — Nálunk a túró nem probléma. Minden tételben el tudjuk adni.

— Ne mondd, — csodálkozott Rezes. — Na és, mit csináltok, hogy menjen?

— Fene tudja. Csak viszik...

— Viszik, viszik — türelmetlenkedett a Holdvilág utcai vezető. — Dehát valami oka csak van. Az nem lehet, hogy csak úgy maguktól vigyék... Rábeszélitek a vevőt? Vagy kérés nélkül beleteszitek a hazaküldendő csomagba? Valld be, itt valami stikli van!

Ólmos azonban a fejét rázta.

— Nincs itt semmi stikli. Ha csak az nem, hogy jól propagáljuk...

— Látod, ez nem rossz ötlet — köszönte meg Rezes, és rohant haza, propagandát csinálni. Másnap már hangszóró bömbölte Rezes sajátköltésű ódáját a túróhoz, plakátokat ragasztottak ki, sőt, egy megállító táblát is kitettek, ami tökéletesen megfelelt hivatásának. A járókelők megálltak, mert nem fértek el a tábla és a gyümölcsösládák között. Aztán tovább mentek, de túrót nem vett senki. Csődöt mondott a vers, a plakát, de még a szemléltető agitáció is. Egy inas hiába evett egész nap túrót az ajtóban. Rezes a hónap végén szomorúan ballagott át Ólmoshoz.

— Hiába itt minden, öregem. — kesergett. — Javasolni fogom, hogy a második ötéves tervben csökkentsük a túrógyártást.

Amíg így mélázott, keze a pulton elhelyezett túrós tálba tévedt. Szórakozottan a szájába tett egy darabot és majszolni kezdte. Amint azonban megérezte az ízét, hatalmasat csapott a pultra.

— Tudtam, hogy itt valami stikli van — ordította — hiszen ez a túró jó!

B. Erdélyi József

Zolotarevszkij:
DÖRGEDELEM

A központnak ellenőre belépett a gyárba.
Ugy dörgött, hogy a direktor rezgett, mint a nyárfa.
Szállt a feddés: — „Döcög a gép, gyenge itt a tempó.
Nem teljes a kapacitás, ez így, bizony nem jó!
A jövőben sokkal jobban menjenek a dolgok!"
Az ellenőr elviharzott. Elmélkedni volt ok

A direktor egyszeriben átvette a hangot.
Berontott a helyetteshez s szava eképp hangzott:
„Minő tétlen üldögélés folyik itten? Ejnye!
Miatta, mint fő-felelőst engem ütnek fejbe.
Kapcsoljatok rá erősen, tisztelt munkatársak,
Hogy itt még ma hiánytalan kapacitást lássak!"

A helyettes úgy gondolta, más feje is fájjon,
S pár perc múlva így kiabált az üzem-osztályon:
„Jellemző a maradiság, a henyélés rátok!
Azt hiszitek, bölcsőde ez? Én meg a dajkátok?
Fokozzátok az ütemet, a felsőbbség lássa:
Képes ez az üzemosztály nagy kapacitásra!"

Mint amikor omlik a hegy, s a lavina zúdul:
A szidás a gyáron végig — csúcstól lábig — úgy hull.
Végül még a titkárnő is a küldöncre támad:
„Nem szégyelled örökké csak süttetni a hátad?
Körmöt piszkálsz, ülsz a sutban, nem való vagy másra?
Mutasd meg, hogy lábaidnak van kapacitása!"

Az egésznek csattanója, s egészben a lényeg,
Hogy a központ ellenőre így szólt a nejének
Reggel, amíg a homlokán bíborcsókot ápolt:
„Tegnap egy nagy gyárban jártam. Gyár az a javából!
Minden ember prímán végzi, ami tőle telhet.
Csaptam azért — ahogy szokás — egy kis dörgedelmet!"

(A Krokodilból fordította: K. Tóth Lenke)

Pénzügyi manőver az italboltban

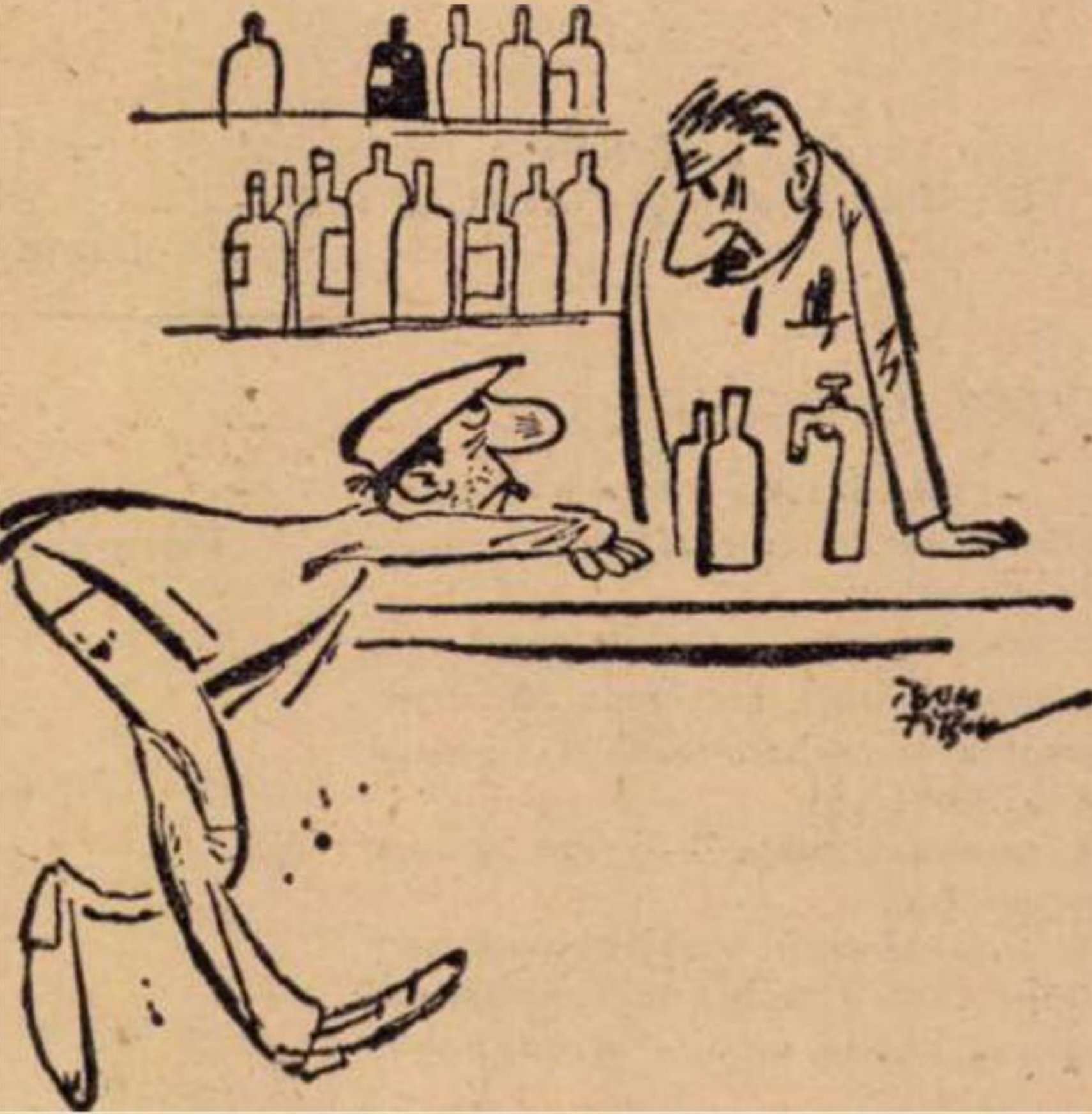

— Legyen szíves, adjon négy kiló zsírt és egy fél deci rumot...

— Minek magának annyi zsír?

— Meg akarom spórolni a rum árát!

Tankol a törpeautó

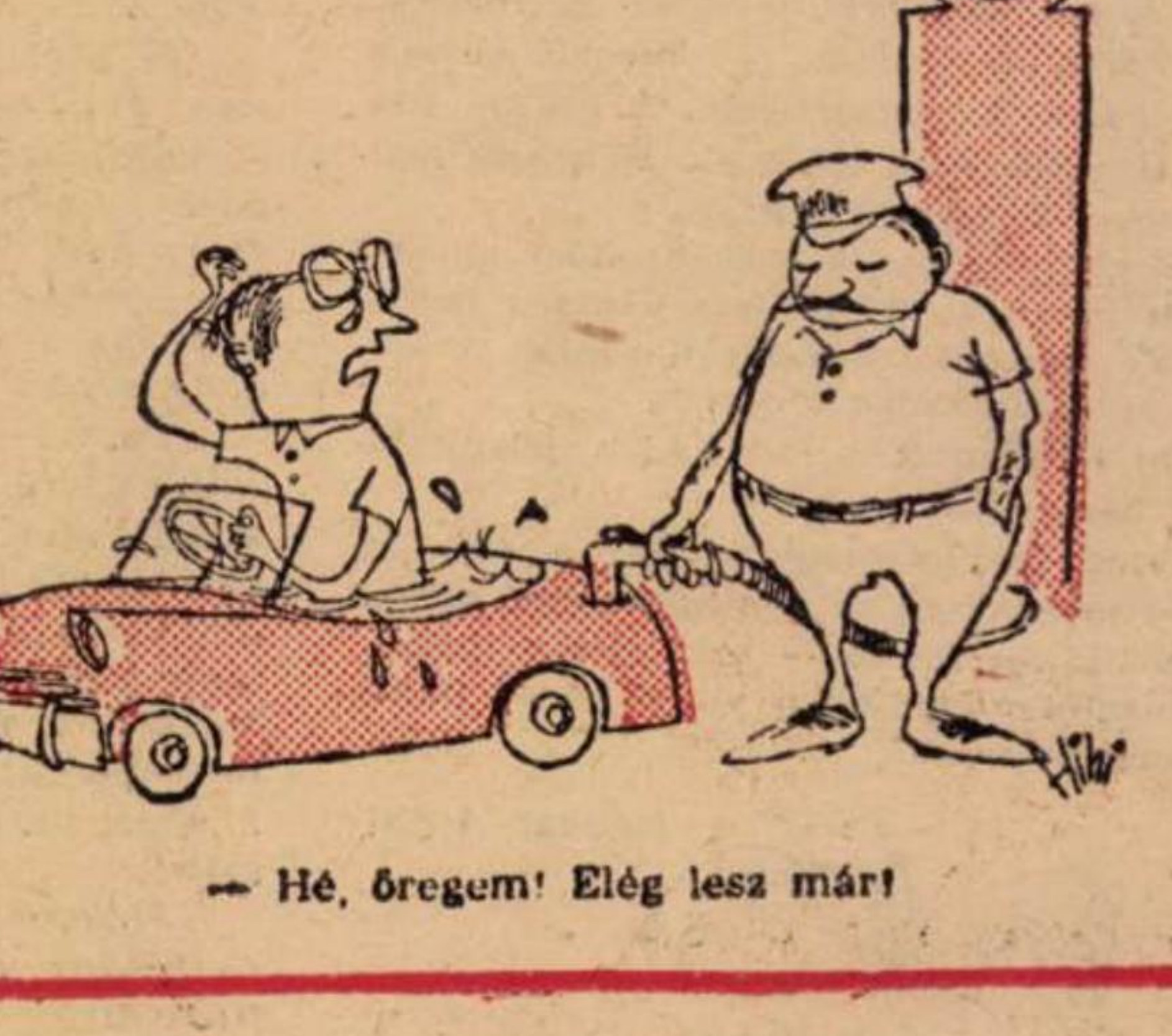

— Hé, öregem! Elég lesz már!

Kulturfront

A téma az utcán hever

Az igazgató összeráncolt szemöldöke alól szúrósan nézett a drámaíróra.

— Fél éve nem kaptam magától darabot. Fél éve repertoár darabokat játszunk. A közönség már unja.

A drámaíró feszengett a széken és zavartan babrálta hegyesre stuccolt szakállát.

— Nekem a legsürgősebben új darabra van szükségem — reccsent újra az igazgató hangja. — Uj darabra. Érti, Shakespeare úr?!

— Értem, értem. De honnan vegyek? Folyton a könyvtárakat és az irattárakat bújom. Elolvastam minden almanachot, krónikát, iratot, hogy a fene...

— Hát ne az irattárakat és a könyvtárakat bújja. Nézzen körül az életben. A téma az utcán hever.

— Szavak, szavak, szavak! — dörmögte boszszúsan Shakespeare. — Ezzel etetik Sophokles óta a drámaírókat.

De az igazgató mégis csak igazgató. Azzal még egy röneszansz drámaíró sem szívesen húz ujjat. Shakespeare udvariasan meghajolt és kiment az utcára, ahol állítólag garmadával fetrengenek a témák.

Behúzott nyakkal, borongva mendegélt hazafelé. Az egyik elhagyott utcában egy temetési menet jött vele szemben. A koporsó után egy piszeorrú, gyászruhás nő lépdelt. Az író bosszúsan legyintett. „Piszeorrú nő nem téma ma már Londonban". De ekkor egy púpos, sánta alak vonta magára a figyelmét.

Az izgága korcs a nőhöz lépett. Izgatott szóváltás kezdődött, a púpos többször le is térdelt a témával telt utcakövezetre. Az író megállt és figyelni kezdett. Amikor a furcsa pár szétvált, írói szimatjára bízva magát, a férfi után eredt. Csodálkozva látta, hogy a Tower kapui feltárulnak a púpos előtt. Ugy látszik, kísérőjének vélték, mert őt is simán beengedték.

Az író most már nem tágított. Figyelemmel kísérte minden lépését. Megérte, mert a púpos különböző stikliket csinált. Elvette a piszeorrút. Kivégeztetett egy csomó embert, köztük a feleségét. Közben királyvá is koronázták.

Ekkor Shakespeare úgy érezte, hogy eleget látott.

Kapta magát, hazament és megírta a III. Richardot.

Aczél János

Jubileumkultusz

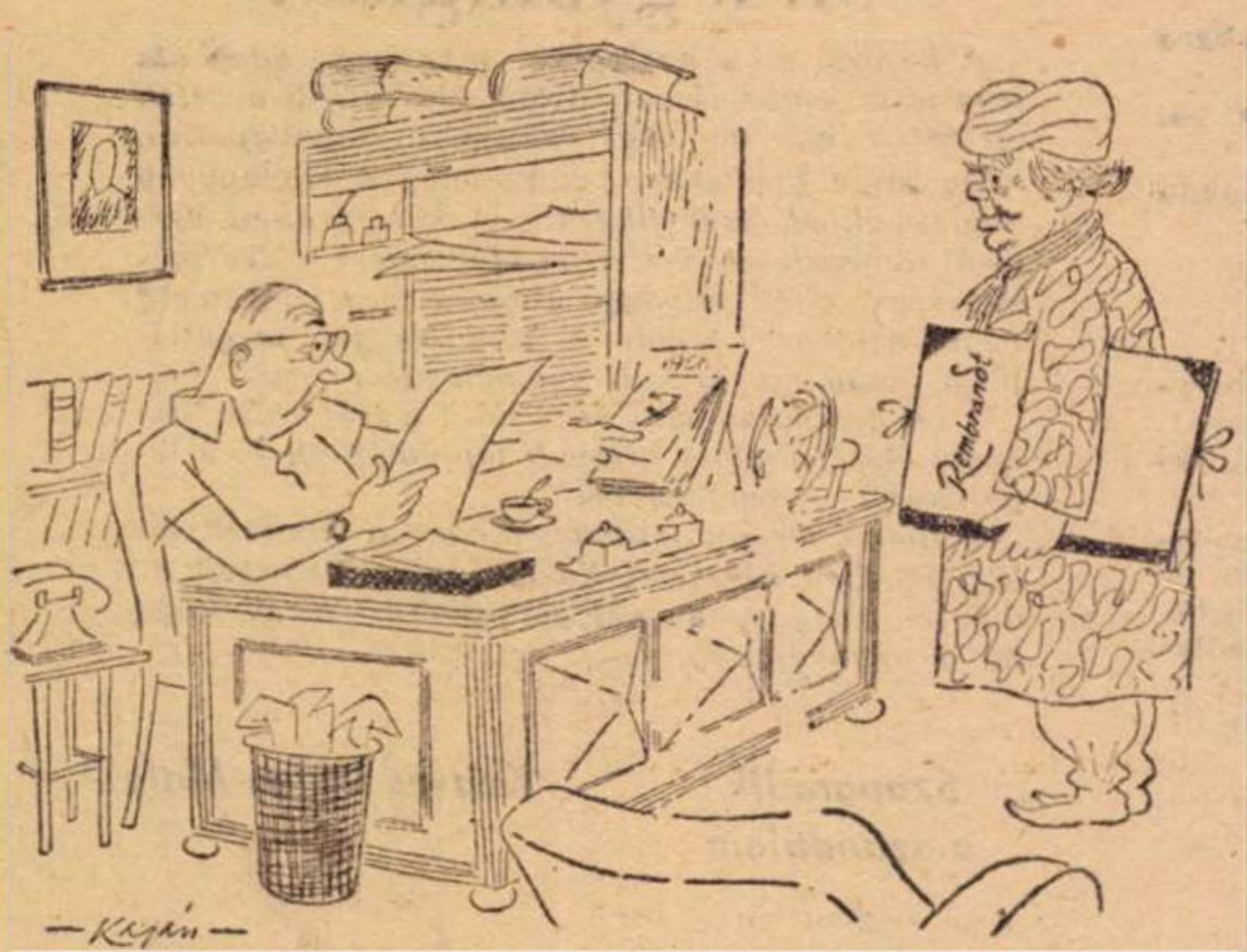

— Rembrandt van Rijn? Nagyon sajnálom, de elkésett a rajzával, már jónéhány hete elmúlt a háromszázötven éves évfordulója...

A naiv modell...

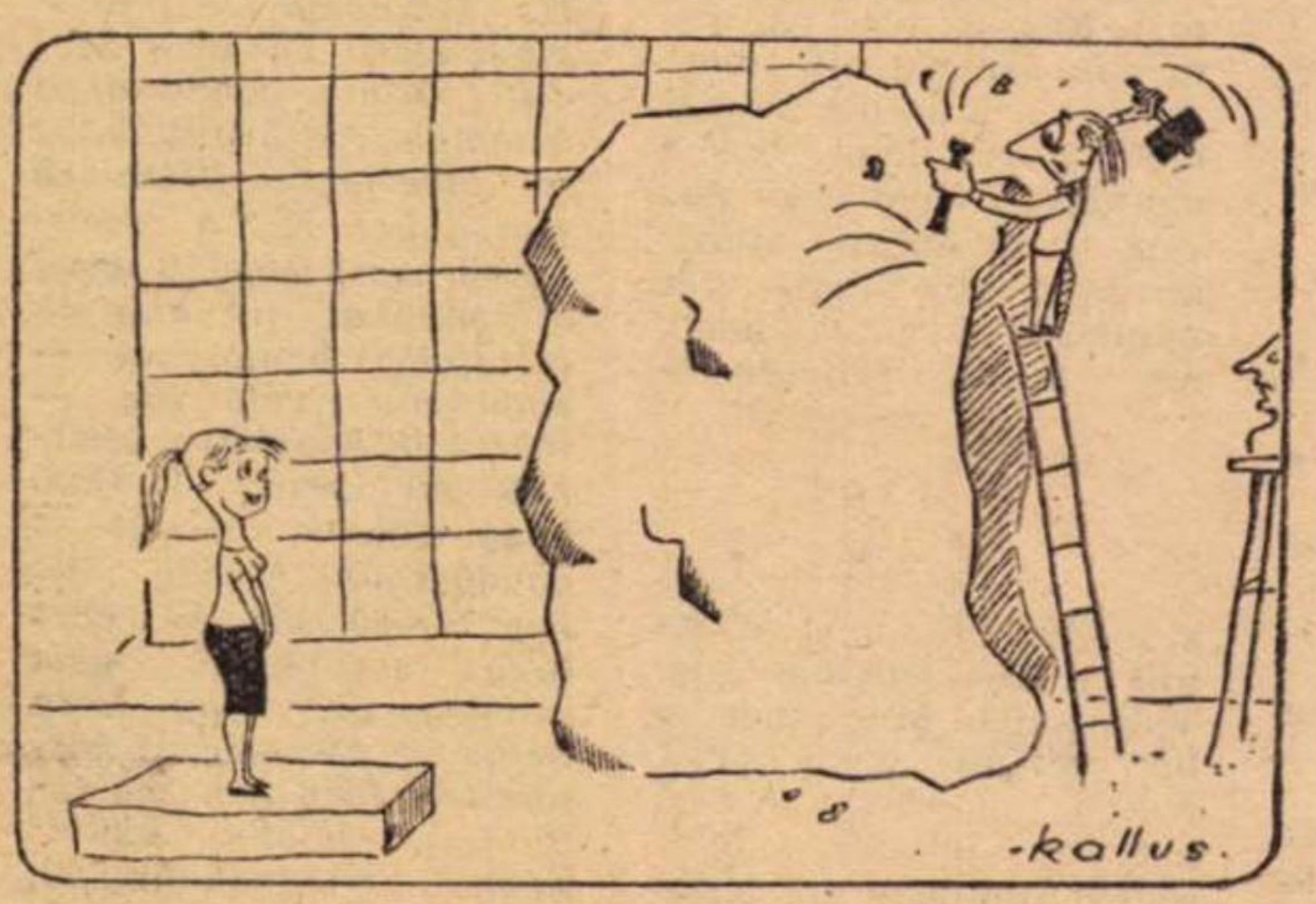

— Mester, mosolyoghatok?

Zenélni vagy fürdeni?

A rádió „Új zenei újság" című műsorának augusztus 5-i adásában hangzott el az alábbi követelés, amelyet a haladó emberiség nem hagyhat elmenni a füle mellett:

— El kell végre dönteni, hogy mi fontosabb: szépen zenélni, vagy gyorsan fürdeni?

Az illető tehát a versenyúszást nevezte tréfás kedvében gyorsan történő fürdésnek, ami a humornak, a sportszakértelemnek és a zenerajongásnak nem akármilyen megnyilvánulása.

A kérdés különben azzal kapcsolatban hangzott el, hogy hat fiatal magyar úszó vett részt a salzburgi úszóversenyen, de egyetlen fiatal magyar előadóművész sem vett részt a salzburgi zenei versenyen.

Véleményünk szerint a két tényt könnyebb szembe-, mint rangsorba állítani. A kérdést a maga sokrétűségében, mozgásában, helytől és időtől való függésében kell megvizsgálnunk.

Először is szögezzük le, hogy egyik dolog sem helyettesíti a másikat. A fürdést nem helyettesíti a zene, a zene nem helyettesíti a fürdést, bár ez utóbbi jelenséget nem szabad mereven szemlélni, sok ember ugyanis énekelni szokott a fürdőkádban. Ami a gyors fürdést illeti, ebben a tekintetben sem szabad maradinak lenni, hiszen emlékszünk rá, milyen sokáig akadályozta a konzervativizmus a gyorsvágás kibontakozását. Ami a versenyúszást illeti, itt meg kell vizsgálni a körülményeket. A Titanic hangversenytermében a zenei tudás volt a döntő, később pedig, a jéghegyel való összeütközés után az úsznitudás fontossága lépett előtérbe. A 100 méteres gyorsúszás olimpiai döntőjében Yehudi Menuhin éppen úgy megállta volna a helyét, mint Kádas a hangversenydobogón.

Végül még csak annyit, hogy aki nem szeret fürdeni, még nem biztos, hogy zeneértő, s aki nem szereti a zenét, még nem biztos, hogy minden nap fürdik.

Helyeselnénk, ha a kérdéssel a rádió sportadása is foglalkoznék, sőt további hatásos szembeállításokat várunk még. Például:

Mi fontosabb? Lélegzetet venni, vagy táplálkozni? Gólt rúgni, vagy vetőmagot nemesíteni? Házat építeni, vagy vakbelet kioperálni?

És így — ne tovább!

F. L.

Berda József versei

Így van!

Hódíts humor! Győzz le már
végre minden sötétséget!
Aki nevetni nem tud: abból
a lélek minden szikrája kiégett!

Egy volt kormányfőtanácsosra

Örülj, hogy nem fordultál föl a butaságodtól,
már akkor, mikor még dőzsöltél és csillogó
elméknek nem volt mit enniök! Most
próbálj kétkézi munkával okossá válni,
hátha megemberesedsz s végül mégis valaki leszel.

Jóétvágyunk nevében!

Libamájrizottó, hol vagy? Miféle gyomorbeteg
sajátos hatalma lázadozott ellened, hogy úgy
tűntél el, mint a mesebeli kámfor?
Libamáj, apróra vágva; törött borssal párolt
rizsával s gyenge zöldborsóval, rókagombával
elegyítve tündököltél a tálakon valaha s íme,
hírneved se ismerjük már! Miért, miért
mindeme büntetés? Mit vétett emberi értelem
s ösztönös örömünk éhe, hogy elpárologtál
immár a képzeletünkből is?! — Ó, életre
szomjas, vidám gyomrunk, imádkozz az étvágy
istenéhez: gyógyítsa meg végre a gonosz
gyomorbetegeket s hagyjanak élni minket is már,
kik az életre esküszünk!

! Szenzáció!

Ha nem hallanám, él se hinném, hogy mennyi szenzációs esemény történik egy nap alatt. De hallom. Reggel, amikor munkába megyek, már messziről fülembe cseng a sarki hírlapárus sztentori hangja: „Fontos rendelettel a Szabad Nép!" (Minden nap ezt kiabálja.) Mi lehet ez a fontos rendelet? Tényleg, hátul apró betűkkel olvasható, hogy a Magyar Közlönyben rendelet jelent meg a borforgalmi adóról. Helyes, de miért olyan rendkívüli esemény ez, hogy ilyen sejtelmesen a világba kelljen kiabálni? Megyek tovább, a másik sarkon újabb szenzáció fogad: „Összehívták az országgyűlést!" — kiáltja a járókelők fülébe a kolléga. Rendben van, összehívták. De miért kell ebből szenzációt csinálni?

A minap valóságos csődület támadt a sarki ujságosnál. „Itt az Esti Budapest! Mi történt a Víg Hajósban?" Ez a Víg Hajós egy vendéglő nálunk a kerületben s érthető, hogy mindenki izgatottan vette a lapot. Mi történt a Víg Hajósban? Gyilkosság? Tömegverekedés? Fogyott az újság, mint a citrom. Nem történt semmi izgalmas. Egyes alkalmazottak pancsoltak az itallal, becsapták a vendégeket, a tetteseket felelősségre vonják. Az olvasók arcán szemmellátható a megkönnyebbülés. Ezt még megúsztuk — gondolják —, a hullát nem találták meg a bárpult alatt, de ki tudja, hogy holnap mit várhatunk. Közben az utcákon, tereken, villamoson hömpölyög a vészkiáltás: mi történt a Víg Hajósban?

Tudom, hogy az újságárulás — talán nem egészen haladó — hagyományaihoz tartozik a fontosabb események kiabálása. De miért csak az fontos, ami izgatja a publikumot?

Mint sok év izgalmaitól megviselt pesti járókelő, az állandó ijesztgetéstől remegő kezemet összetéve kérem: kedves lapterjesztő kartársak, kíméljük egymást. Ideges ember vagyok, nem szeretem a szenzációkat.

(—nus)

Hű de ravasz!

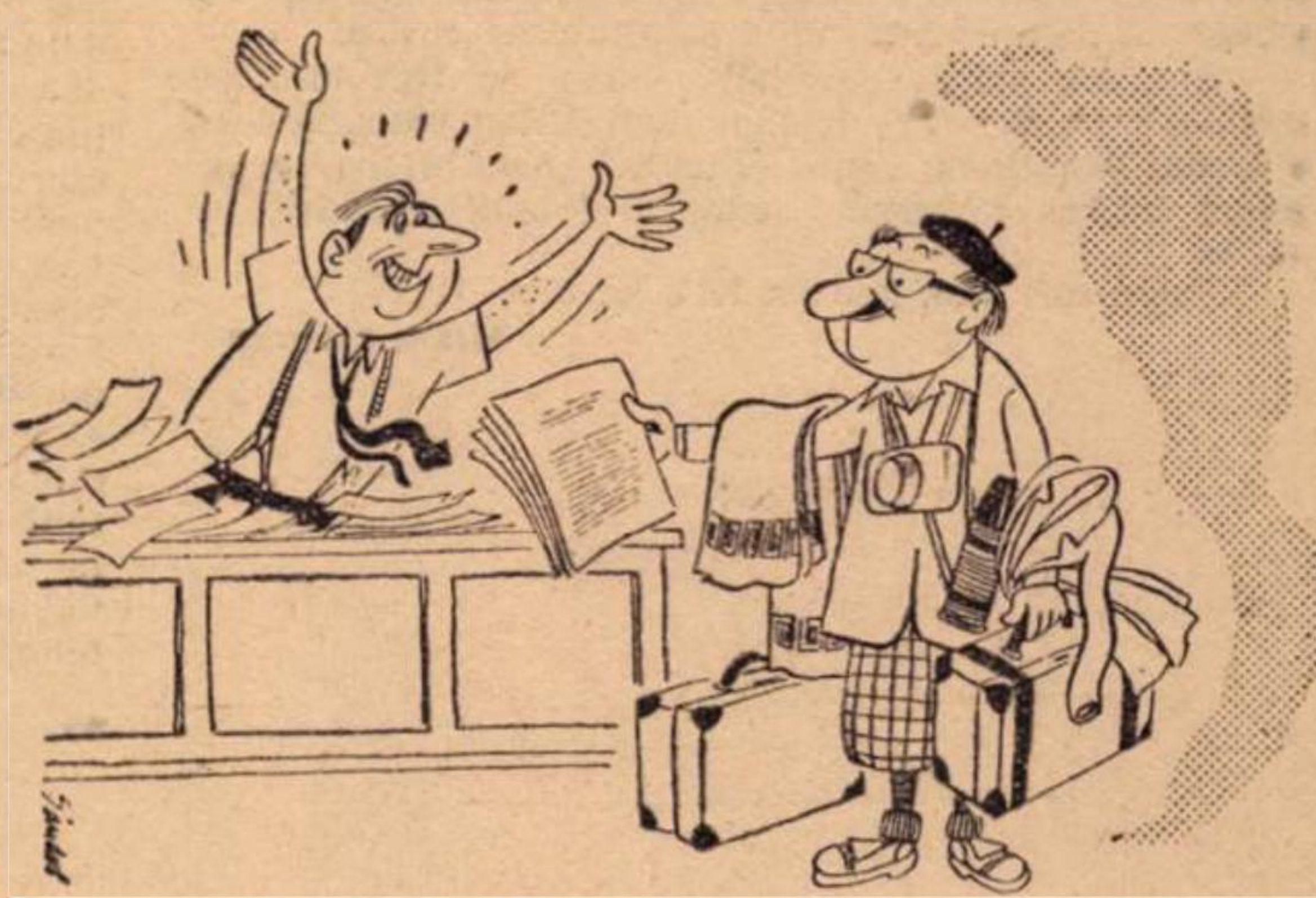

— Á, kedves barátom, friss útijegyzeteket hozott?

— Nem, novellát... Csak gondoltam, így gyorsabban bejutok a szerkesztő elvtárshoz.

Optimisták

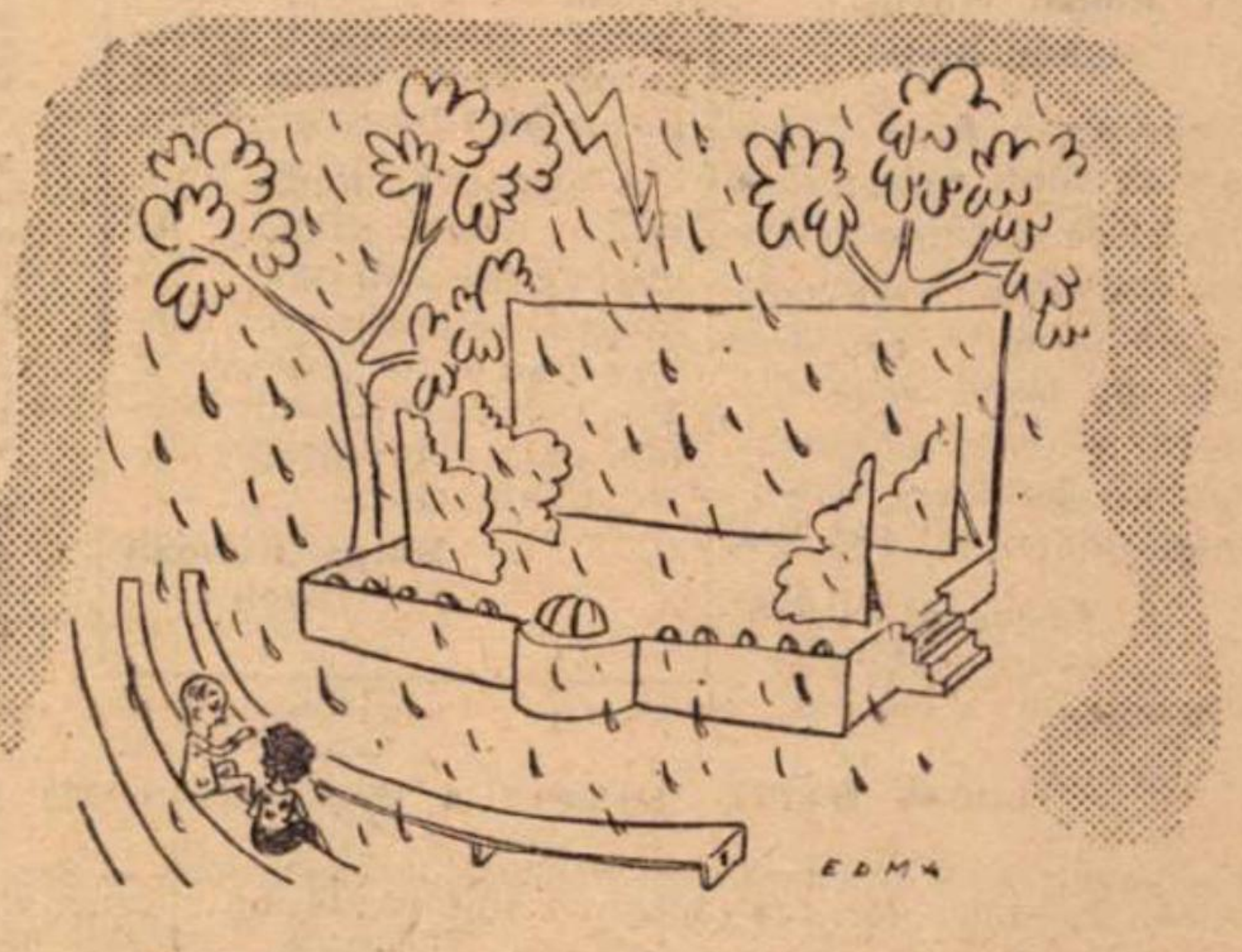

— Hallatlan, már egy órája késnek a kezdéssel!

Le a bürokráciával!

SOS... Süllyedünk!...SOS

„Ádám a lehunyt szemű Éva fölé hajolt és szenvedélyesen szájon csókolta, de abban a szent pillanatban nyikorogva, lassan kinyílt a kredencajtó és...”

Nem írtam tovább, mert ekkor felsikoltott bennem egy hang:

— Megállj, miket írsz te itt össze-vissza? Ne akard becsapni az olvasót! Mondd meg, hogy...

— Mondjam meg, hogy... De hiszen már a könyökén jön ki...

— Nem baj! — felelte a titokzatos hang. *— Mondd csak ki kereken, hogy:*

ISMÉT AZ IKV-RÓL LESZ SZÓ!

Nemrégiben levelet kapott a szerkesztőség, amelyből arról értesültünk, hogy a XII. ker. Kiss János altábornagy utca 34-es számú ház süllyed, jöjjünk ki gyorsan.

Utközben a szerencsétlenül járt Andrea Doria nevű olasz óceánjáró katasztrófájára gondoltam. Talán ez a ház is úgy járt? Az éjszakai ködben összeütközött egy Hársfa utcai bérházzal, léket kapott és most süllyed?...

Nem ez történt. A ház valóban hajóhoz hasonlít, mert vízben áll, immár második esztendeje és alig észrevehetően, de süllyed. A pincében talajvíz tör fel, a matrózok, illetve a lakók kénytelenek úgyszólván kihorgászni tüzelőkészletüket.

Felvetődik a kérdés: mit tett az IKV?

Több tízezer forintos költséggel renováltatta az épületet, de a pince szigeteléséről „elfelejtkezett”.

Hosszú instanciázás után végre intézkedés történt: havi négyszázötven forint tiszteletdíjért szerződtettek két vízhordót, akik naponta egyszer, vödrökben hordják fel az óceánt a pincéből. Ha nem esik az eső, tíztizenöt vödörrel, ha esik, nyolcvan-száz vödörrel.

Csak gratulálni tudok az IKV-nak ezért az ötletért és azért, hogy bele mert vágni ebbe a gigászi feladatba. Nem kis dologról van szó, kartársak, a kerületi IKV versenyre hívta ki az időjárást: ki bírja tovább.

Javaslom, hogy a vízhordókon kívül szerződtessenek még:

1. Egy embert, aki levakarja a földszinti lakások penészfoltjait.

2. Egy tüdőspecialistát, aki meggyógyítja a gyerekeket.

3. Egy ideggyógyászt, aki megnyugtatja a lakókat.

4. Egy dohszagtalanítót.

5. Néhány markos embert, akik visszahúznák a házat, ha még jobban elsüllyedne.

6. Egy meteorológust, aki előre bejelentené, mikor fog esni az eső.

7. Egy geológust, aki tanulmányozná a talajviszonyokat.

8. Egy révkapitányt, aki felügyelne a sufniba igyekvő lakókra.

9. Egy birkát, aki bírná türelemmel.

10. Egy bolondot, aki elhiszi, hogy a vödörmegoldás a legjobb és a legcélravezetőbb módszer és ezt naponta háromszor fennen hangoztatná.

Ha ez a XVI. században történik, mondjuk Ripitytyán, akkor pennát ragadok és ódát írok a városi elöljáróknek, amiért ilyen elmésen megoldották a problémát.

De ma, a XX. században, az atomrobbantás, az űrhajózás, a televízió korában, egy nagyvárosban, egy fővárosban, nem ez lett volna az elintézés módja.

A lakók azt is mesélték, hogy az IKV-ban azt mondták nekik: csak írjanak nyugodtan panaszlevelet a Ludas Matyinak, „nem érdekes”. Az újságban megjelent cikket elovassák, aztán bedobják a szemétkosárba.

Talán mégsem, kedves XII. kerületi IKV?!

Mikes György

Kajdacson láttam

Kajdacson, Tolna megyében jártam, ahol a „Házasulók kihirdetése” feliratú feketetáblán a következő plakátot láttam:

Római lányok
Gábor diák

Lehetséges, hogy Gábor diáknak több római lány tetszik, de a kajdacsi Tanács tudhatná, hogy a bigámiát büntetik, egy diák csak egy lányt vehet feleségül — még akkor is, ha nem kajdacsi, hanem római lányokról van szó.

Csöngedi István
Székesfehérvár

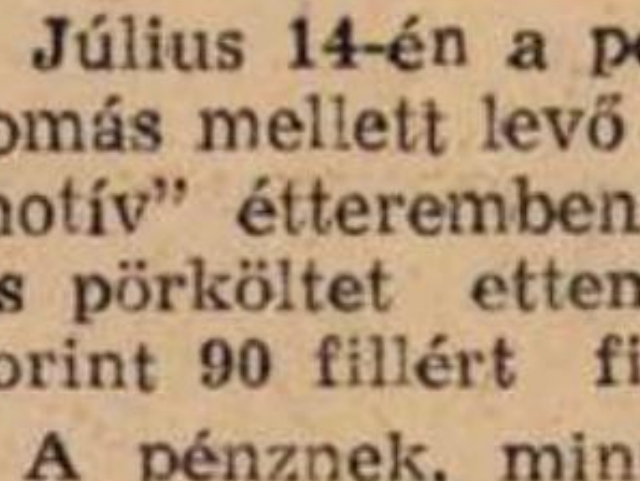

Július 14-én a pécsi állomás mellett levő „Lokomotív” étteremben levest és pörköltet ettem és 14 forint 90 fillért fizettem.

A pénznek, mint tudjuk, nincs szaga. Az enyémnek sem volt. A húsnak azonban volt. Helyes lenne, ha a Pécsi V. V. „Lokomotív” éttermében szagtalanított pörköltet tálalnának.

Korda Kálmán
Szob

Mi a gyaloglás?

A kérdés, mi a gyaloglás, már évszázadok óta izgatja az emberiséget. A legkülönfélébb nézetek terjedtek el, de végérvényesen megállapítani, hogy mi a gyaloglás, eddig még a legnagyobb lángelméknek sem sikerült. A kétségekben vergődő tömegeknek siet most segítségére a „Természetjárás” című folyóirat augusztusi száma, mely végre-valahára lapidáris tömörséggel megállapítja, hogy mit is kell gyalogláson érteni.

„A gyaloglás nem más, mint a test aktív, önerejű előrehaladása a lábak munkájának — a lépéseknek — segítségével.“

E tömör megállapítással, melyet a civilizált világ nevében örömmel köszöntünk, nemcsak az dőlt el, hogy mi a gyaloglás, hanem az is, hogy mi a nagyképűség.

Szaporodik a szandálom

Én is megvettem a feleségemnek azt a tetszetős fehér szandált, amelyről azt olvastam egy napilapban, hogy sokat szállítunk belőle külföldre is. Azért adtam érte 56 forintot, hogy a feleségem járjon benne. Már addig, ameddig a szandál tart. Nos, az első pár semeddig sem tartott, mert már a Múzeum körúti cipőboltban letört belőle egy darab. Nem nagy darab, csak éppen annyi, amennyi letörhetett. Na mindegy! A boltos adott egy másik, teljesen ép szandált. Ez már kitartott a Déli-pályaudvarig. Valószínűen azért, mert a hátizsákban nem volt módja letörni. Amint azonban felvette a feleségem, mintegy tíz lépés után a bal szandál kettétört. Nem tudom, hogyan tetszik ez majd a külföldi megrendelőknek. Nekem sehogyan sem tetszik. Mert, ha az első tíz lépés után már három szandálom van kettő helyett, akkor az első ezer lépés után szerény számítás szerint is körülbelül nyolc-tíz szandálom lesz. Ugy látszik ez a szandál olyan, mint az egysejtű lény: osztódás útján szaporodik. Azután arról is elmélkedtem, hogy mit csináljak vele? Megjavítani nem lehet, járni benne nem lehet és még csak vitrinem sincs, amibe betehetném.

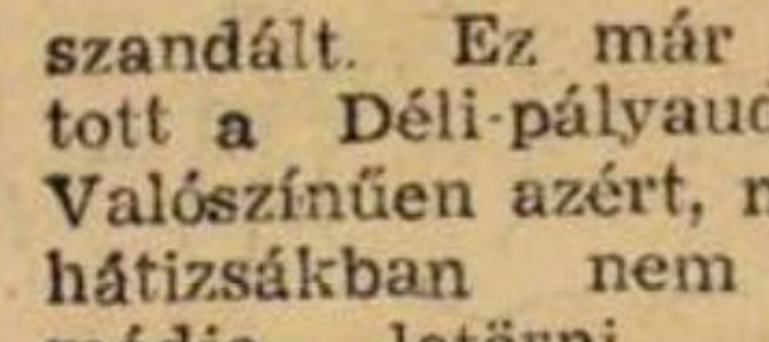

Györay Ferenc
Bp., Móricz Zs. körtér 3-b.

Ludas Matyi elintézte

Július 26-i számunkban megírtuk, hogy a Gyáli út és a Cukrász utca sarkán az utcán rumot árusítanak. A cikk megjelenése után a XIX. kerületi Tanács utasította a XVIII—XIX. kerületi Vendéglátóipari Vállalatot, hogy azonnal szüntesse meg az utcai árusítást és vonja felelősségre a Pannónia-étterem vezetőjét, aki az utcai rumeladást engedélyezte.

Mácsai László (Hellenba 3., Csehszlovákia) köszöni, hogy közbenjárásunk eredményeként Magyarországról átvezetett villanyt az ő házukba is bevezették.

Schill Teréz (Szekszárd, postahivatal) elmaradt fizetését 1955. január 1-ig visszamenőleg megkapta.

Özv. Bangó Pálné (Győr, Kisbácsa, Szitásdomb) panaszát a MÁVAUT igazgatósága orvosolta. A hibát elkövető kalauzt elhelyezték.

Kedves Ludas Matyi!

Húsz, munkában megöregedett és megrokkant asszony nevében kérjük segítségedet. A Budapest, II., Gárdonyi Géza út 4. szám alatti Fővárosi Szociális Otthon gondozottjai vagyunk. Azt hittük, hogy itt élhetjük le hátralevő napjainkat. Ez a reményünk most megdőlt, mert otthonunkat fel akarják oszlatni és bennünket — egymástól elválasztva — vidéki otthonokban akarnak elhelyezni. Tudjuk, hogy rólunk másutt is gondoskodni fognak, de egy 70—80, sőt 86 éves öreg asszonynak nem mindegy az, hogy hova helyezik. Mi már új környezetet igen nehezen tudunk megszokni. Szeretnénk gondnoknőnkkel, akinek szerető gondozását eddig élveztük, együtt maradni.

Ez a lehetőség meg is volna. Nem messze tőlünk, a Törökvész úton van egy évek óta üresen álló ház, mely a mi céljainknak megfelelne és ennek kiutalására a Fővárosi Tanács Szociális Osztályának vezetője és előadója (Koppándi főorvos és Gál Jánosné), akik szívvel-lélekkel a mi ügyünket védik és képviselik, már meg is tették a lépéseket. Kérésünk teljesítése azonban beleütközik a Fővárosi Tanács oktatási osztályának rideg elhatározásába, mely szerint ebből a házból úttörőtábort akarnak létesíteni. Szerintünk nekünk erre a házra nagyobb szükségünk lenne, mert ez a ház a téli követelményeknek tökéletesen megfelelne. Az úttörőháznak inkább nyári rendeltetése van, s erre akár a mi jelenlegi otthonunk is alkalmas, tehát cserélhetnénk. De nyilván akad még más ház is a környéken. Az természetes, hogy a fiataloké a jövő, de azért rólunk, öregekről sem szabad megfeledkezni.

Kedves Ludas Matyi! Téged kérünk, állj mellénk (de sürgősen, mert szeptember elsejére feloszlatják otthonunkat!) e nagy probléma megoldásában, és add vissza húsz öreg édesanya, nagymama nyugalmát.

Özv. Jakabfy L.-né és 20 lakótársa

Ötéves jubileum...!

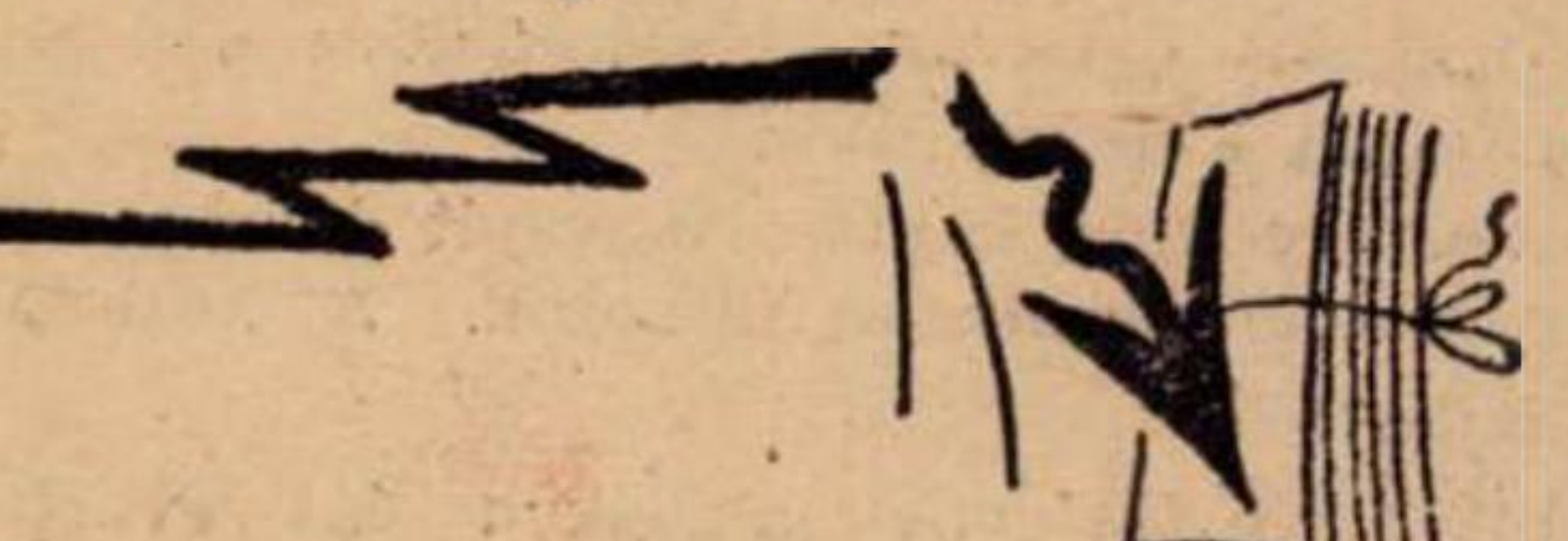

Öt esztendővel ezelőtt felháborodva reklamáltuk a Nagy—Kerekes-féle villámsatú sorozatgyártását, amely az 1949-ben tartott első országos újítókiállítás szenzációja volt. A találmány bevezetésével évi 25 millió forintot lehetett volna megtakarítani — állították az illetékesek és hangoztattuk mi is öt évvel ezelőtt a már akkor három esztendeje elfekvő villámsatú sorozatgyártása érdekében.

Azóta öt év telt el, s még mindig csak a kitűnően bevált mintapéldány működik. Miért?! Miért? Bezzeg az aktákból sorozatgyártás indult, amióta a villámsatú a bürokrácia tengerében evickél. Mindenhonnan kitűnő szakvélemény érkezik. Valamennyi javaslat pártfogó. Mindenfelől papír és újra papír, de tett nem születik. A szakvélemények és a javaslatok sorozatgyártása nem jelent megtakarítást, csak költségtöbbletet, s ezt mégis bátran gyárthatják a felelőtlen felelősök, nincs ezernyi engedélyhez, pecséthez, aláíráshoz kötve.

Javasoljuk az illetékes minisztériumnak, hogy ügymenetében végre vezessen be egy olyan újítást, amely méltó a villámsatú jelentőségéhez. Eddigi gyakorlatával ellentétben villámgyors intézkedést várunk.

(ogy)

Addig tatarozzunk, amíg a tatarunk ér

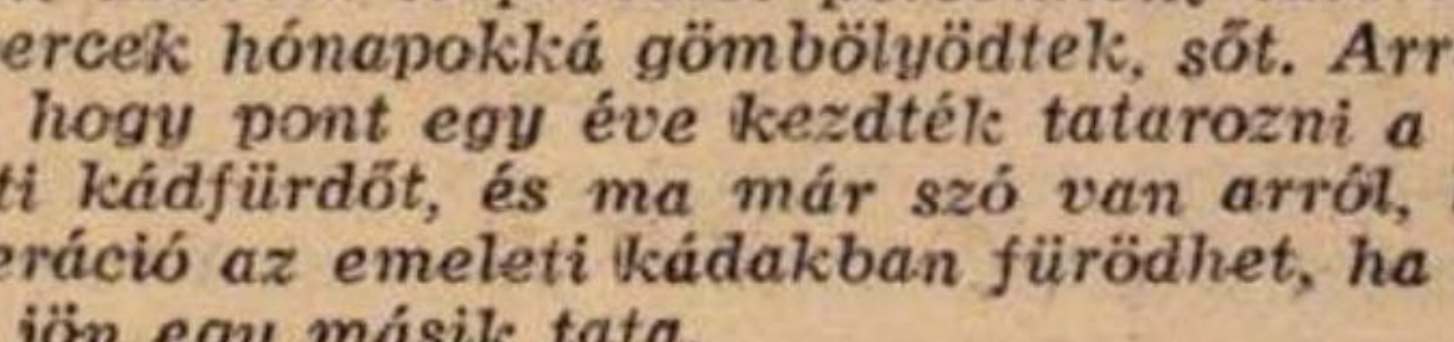

Ne személyeskedjünk és ne beszéljünk arról, hogy a Sztálin úti Művész-eszpresszót percenként tatarozzák és ezek a percek hónapokká gömbölyödtek, sőt. Arról se beszéljünk, hogy pont egy éve kezdték tatarozni a Császár emeleti kádfürdőt, és ma már szó van arról, hogy a jövő generáció az emeleti kádakban fürödhet, ha csak közbe nem jön egy másik tata.

Beszéljünk általánosságban és a személyek megnevezése nélkül arról, hogy az öt perccel ezelőtt tatarozott helyiséget miért kell öt perc múlva újra tatarozni és miért nem látszik a tatarozottból egy tatányi sem és miért tart ilyen hosszú ideig, amikor szakértőm kijelentette, hogy huszonnégy óra alatt lassított rohammunkával fölényesen és alva két munkással le lehet tatarozni azt, amit hosszú hónapok, sőt kínos esetekben évek alatt tataroznak össze?

Ne beszéljünk a boldogult Vígszínházról sem, amelyet hosszú évek óta alakítanak át tatarozhatóvá és ki tudja, mikor, hány év múlva lesz itt vastaps? A kritikának is vannak határai. Voltak ugyan rossz darabok és még rosszabb előadások a boldogult Vígszínházban a Lenin körúton, de azért mégsem lett volna szabad oly hosszú ideig harcképtelenné tenni.

És ha már a tatarozásnál tartunk, tulajdonképpen ide tartozik a leltározás miatt zárva és az éjjel-nappal KÖZÉRT ügye is.

Miért kell napokig, sőt hetekig bezárni „leltározás miatt” olyan illatszertárakat, amelyeknek leltározását órák alatt lehetne lebonyolítani?

És ha már a leltározásnál tartunk, miért van az, hogy az éjjel-nappal KÖZÉRT nyitva van éjjel-nappal, kivéve éjjel, amikor legfontosabb lenne. Ilyenkor, fél kettő és fél négy között, néha fél háromtól négyig van zárva az éjjel-nappal KÖZÉRT, nagy fájdalmára azoknak, akik elhitték, hogy az éjjel-nappal éjszakára is nyitva van. Csodálatos leleményességgel pont akkor zár be, amikor semmi más helyiség nincs nyitva.

Nem lehetne gyorsabban tatarozni és ritkábban bezárni? És a leltárt nem lehetne egyetlen éjszaka alatt külön díjazással megoldani, aminek az az előnye lenne, hogy nappal már bőven behozhatnánk azt a pénzt, amit az éjjeli különmunkáért fizetnek?

Ezer kérdés. De hol a felelet? **K. P.**

Álljon meg a vonat Mosdóson is!

Vagy ötven évvel ezelőtt történt az egyik képviselőválasztáson, hogy a Somogy megyei Mosdós község képviselője furcsa módon szerezte meg a neki szükséges szavazatokat. Ez a képviselő megígérte a mosdósiaknak a vasútmegállót. Persze, tudta, hogy c s a k ígérettel nem nyeri meg Mosdóst. Ezért ígéretét meg is valósította. A képviselőválasztás napján ünnepélyes keretek között először, mióta csak vasút van, megállt a vonat Mosdóson, s a jó mosdósiak álmélkodva hallgatták amint a kalauz falucskájuk nevét elkiáltja. Talán mondani se kell, hogy mindenki a képviselőre szavazott.

Aztán elmúlt a nagy nap, s a következőn megint csak álmélkodtak a jó mosdósiak, mert a vonat még csak nem is lassított, hanem rohanvást ment el az ő kis állomási épületük mellett. Azóta se hallották a kalauz szájából Mosdós nevét.

Pedig kérték és kérik a megállóhelyet rendületlenül, de mindig visszautasítják őket. Így aztán, noha a vasútvonal ötven méterre fut el községüktől, mégis két-három kilométert kell gyalogolniok vagy Nagyberkibe, vagy Batéba, ha vonatra akarnak szállni. Nincs ez így sehogy se jól. Azt az ötven-hatvan embert, aki naponta vonattal jár dolgozni, sok fáradságtól kímélné meg a MÁV, ha a mosdósiak régi óhaját meghallgatná a minisztérium és újból felhangzana a kalauz szájából: Mosdós megállóhely!...

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100 142—220.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850 Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6 — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 414 000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.